

Slovenski PRIJATELJ.

Izhaja enkrat v mesecu.

Velja 4 gold. av. velj. na leto.

Štev. 5. V Celovcu 15. maja 1878. XXVII. tečaj.

Pridiga za praznik Kristusovega vnebohoda.

(Česa nas opominja vnebohod? Gov. F. R.)

„In sedi na desnici božji.“ (Mark. 16, 19.)

Vvod.

Vse prigodbe, ktere vemo iz Jezusovega življenja na svetu, zapopadajo v sebi posebne skrivnosti in opominje, na ktere moramo obračati svoje premišljevanje. Kar nam pravi sv. evangelje, to naj bi kristjan vedel, pa tudi v svojem sercu premišljeval. Kristus se je za nas rodil na svet, to nas opominja, da naj bi tudi mi se porodili duhovno za nebesa. Kristus je za nas umerl, to nas opominja, da naj bi odumerli tudi mi svojemu grešnemu življenju. Kristus je od smerti ustal, to nas opominja, da naj bi tudi mi ustali k novemu pobožnemu življenju. Kristus je v nebesa šel, to nas opominja, da naj bi tudi mi popolnoma se odtergali od pozemeljskih reči, in povzdignili svoje serce k Bogu v nebesa, čeravno je naše truplo še tukaj na zemlji.

Človek je tak, da se pomudi rad pri tistih, ktere ljubi. Oče je rad pri svojih otrokih; otroci so radi pri očetu, prijatelj je rad pri prijatelju. Kako je vendar to, da nas je zapustil naš Zveličar, čeravno nas imenuje svoje otroke in svoje prijatelje? On nas je toliko ljubil, da je dal za nas svoje življenje, in vendar nas je zopet zapustil in je v nebesa šel. Zakaj pa ni pri nas ostal v tisti človeški podobi, ktero je imel na svetu? Zakaj pa ni ostal pri nas s tistimi ustmi, s kterimi je oznanjal svoj nauk in voljo nebeškega Očeta? Zakaj pa ni ostal pri nas s tistim truplom, s kterim je terpel za nas na križu?

Predragi! v čast sveti skrivnosti današnjega praznika hočem v božjem imenu vam povedati nauk:

I. Čemu je šel Jezus v nebesa?

II. Kako zamoremo tudi mi priti v nebesa?

Razlaga.

I. Ljubi Jezus nam je zapustil v zakramentu rešnjega Telesa, svoje Telo in svojo Kri; zapustil nam je v podobah kruha in vina sebe samega in živega, kakoršen je bil na svetu. To nam je dal za spomin svojega terpljenja in za živež naših duš. Potem je pa šel v nebesa,

1. ker je dokončal svoje delo na svetu, katero mu je naložil nebeški Oče. Edinorojeni Sin Boga Očeta je prišel zato na svet, da je pokazal nam s svojimi nauki pot do nebes, in da je zadostil s svojim terpljenjem in s svojo smertjo razžaljeni pravici božji. Ko je bilo dokončano to njegovo delo, in ko je bila prijaznost med Bogom in človekom ponovljena, vernil se je Zveličar zopet nazaj k svojemu nebeškemu Očetu, vernil se je v nebesa kakor Bog in človek skupaj. Kakor je bil od Marije rojen, kakor je na svetu živel in na križu umeril, tako se je vzdignil v nebesa, in sedi zdaj na desnici Boga Očeta. Kristus ima tisto svoje truplo, samo da je zdaj poveličano. Tega pa ne smemo si tako misliti, kakor da bi na kakem stolu sedel, to je rečeno le po človeško, ker se nam drugači povedati ne more. „Jezus sedi na desnici Boga Očeta,“ to pomenja toliko, da ima Jezus tudi po svoji človeški natori ravno tisto veličastvo pri svojem Očetu, katero je imel po svoji božji natori že od vekomaj. Jezus ima ravno tako, kakor Bog Oče, vse gospodarstvo in vso oblast v nebesih in na zemlji. — Tudi zategavoljo se je vernil Jezus v nebesa,

2. da je dosegel zopet tisto čast, katero je imel v nebesih od vekomaj. To čast si je zaslužil s svojim poniževanjem, s svojim terpljenjem in s svojo smertjo na zemlji. Razvidi se to iz tiste molitve, katero je molil Jezus ob potoku Cedron, ko je šel po zadnji večerji s svojimi učenci na Oljsko goro: „Oče, ura je prišla, . . . jaz sem te storil častitljivega na zemlji, in sem dokončal delo, katero si mi naložil; stori me tudi ti častitljivega s tisto častjo, katero sem imel pri tebi, še preden je bil svet.“ Kakor je bil usmiljeni Jezus na zemlji zaničevan, tako je zdaj v nebesih poveličevan. V skrivnem razodenji govori sv. Janez: Pred njim leže angelji božji na svojih obrazih, in mu vekomaj hvalo pojó zavoljo njegove smerti in odrešenja človeškega rodu. Po besedah sv. Paveljna se priklanjajo v njegovem imenu vsa kolena v nebesih, na zemlji in pod zemljo. Zdaj mu je povernjeno, kar mu je odzela človeška nehvaležnost in hudobija. — Vernil se je Jezus v nebesa še zategavoljo,

3. da bi nam odperl nebeška vrata, ktera so bila zavoljo greha zaperta vsem ljudem. Ko so žalovali Jezusovi učenci zavoljo njegove ločitve, tolažil jih je rekoč: Ne žalujte, zakaj v hiši mojega Očeta je veliko prebivališč, jaz grem zdaj tje, da vam prostor pripravim. Resnično vam povem, za vas je veliko boljši, da vas zapustim; zakaj če ne grem, potem tudi tolažnik sveti Duh ne bo prišel k vam, ako pa grem, ga bom vam jaz poslal. Glej, predragi kristjan! tvoj Zveličar ti je pripravil že lepo in srečno mesto v nebesih. Tam boš ves vtopljen v neizmerno veselje in nebeško sladkost. Tam boš še le spoznal, kar zdaj v sercu veruješ, da vse terpljenje tega sveta ne daje se primeriti s tistim veseljem, ktero je pripravljeno izvoljenim v nebesih. — Jezus je tudi zato šel v nebesa,

4. da je tam pred Očetom naš besednik in srednik. O kako srečni smo, da imamo v nebesih tako mogočnega besednika, kateri pri svojem nebeškem Očetu vse premore! Zatoraj naj bo Jezus zmiraj naše pribežališče; kedar nas sili skušnjava, kličimo Jezusa; kedar nas je premagal greh, iščimo pomoči pri Jezusu. Sveti apostelj Janez, kateri je slonel pri zadnji večerji na persih Jezusovih in se navzel njegove ljubezni, pisal je vernim sledeče besede: „Ljubi moji otročiči! to vam pišem, da nikdar ne grešite, če je pa kdo med vami grešil, naj se spomni, da imamo pri Očetu mogočnega besednika Jezusa Kristusa, zakaj on je sprava ne samo za naše grehe, temuč tudi za grehe čelega sveta.“

II. Tako, predragi kristjani! sem vam razložil, čemu je šel naš ljubi Jezus nazaj v nebesa. Dokončal je svoje delo na svetu, povernil se je v svojo prejšnjo čast v nebesih, odperl je nebeška vrata tudi nam, in je zdaj naš besednik pri nebeškem Očetu. Kaj pa je nam treba, da pridemo tudi mi nekđaj za Jezusom in k Jezusu v nebeško veselje?

1. Kdor hoče v nebesa priti, mora verovati v Jezusa in njegov nauk. Brez vere ni mogoče v nebesa priti. Kako bi mar Bog tistega k sebi v nebesa jemal, ki noče verovati, kar je on povedal? Zatorej pravi sam Zveličar: „Kdor veruje, bo zveličan; kdor pa ne veruje, bo pogubljen.“ Sveti Pavelj uči: „Kdor hoče k Bogu priti, mora verovati, da je, in da plačuje tiste, ki ga iščejo.“ (Hebr. 11, 6.) In sveti škof Avguštín uči: „Gotovo je, da noben drugi zveličanja ne doseže, kakor tisti, ki Bogu dopade; Bogu pa ne dopade drugači, kakor po veri.“ Vera nas uči, prav spoznavati Boga, našega sodnika in gospoda, in tudi spoznavati njegovo sveto voljo. Vera nas toraj uči, kaj nam je storiti, in česa se varovati, da tukaj na svetu mirno živimo in enkrat v nebesa pridemo.

2. Kdor hoče v nebesa priti, mora tudi po Jezusovem nauku živeti. Sveto pismo pravi: „Kaj pomaga, moji bratje, če kdo reče, da ima vero, pa del nima? Bo ga mar vera

sama zveličala? Kakor je truplo brez duše mrtvo, tako je tudi vera brez del mrtva.“ (Jak. 2, 14.) Še ni zadosti, da samo verujemo, kar nas je Zveličar učil, temuč mi moramo tudi tako živeti, kakor njegov nauk ukazuje. Zategavoljo nam je zapustil Zveličar v svojem svetem življenji najlepši izgled vsake čednosti. Ko je prerok Elija na gorečem vozu se odpeljal v raj, zapustil je svojemu učencu Elizeju svoj plajšč. In ko je šel na Oljski gori naš Zveličar proti nebesom, zapustil nam je svoj nauk in izgled. S čednostmi, kakoršne nas je učil in kazal Kristus, moramo se ogeriniti, da postanemo Bogu dopadljivi in nebes vredni. Čeravno je Bog neskončno usmiljen, čeravno je umerl Jezus za naše grehe, in čeravno je Jezus sam naš srednik v nebesih: vendar brez dobrih del nikdo nebes gledal ne bo, ker je Bog tudi neskončno svet in pravičen.

3. Kdor hoče v nebesa priti, mora tudi sv. zakramente po vrednem sprejemati. Sveti kerst je prvi in najpotrebniši zakrament; po njem postanemo otroci božji in zadobimo pravico do nebeškega kraljestva. Ako smo pa zgubili prijaznost z Bogom ali milost božjo z grehi, potem imamo še zakrament sv. pokore, da se sprijaznimo zopet z Bogom, in da po njem milost zadobimo. „Ako se svojih grehov spovemo, je Bog zvest in pravičen, da nam naše grehe odpusti, in nas očisti vsakega madeža.“ (I. Jan. 1, 9.) Sveta birma poterjuje človeka z milostjo sv. Duha v pravi veri, presveto rešnje Telo je živež našim dušam, sveto poslednje olje podaja človeku pomoč ob smertni uri, zakrament mešnikovega posvečevanja in zakrament sv. zakona pa podajata posebnim stanovom posebne milosti. Tako je Zveličar nam postavil in zapustil svete zakramente kakor pripomočke za zveličanje. Naša dolžnost je ta, da se poslužujemo svetih zakramentov, in da se delamo po njih vredue svetih nebes.

4. Treba je tudi, da svoje serce odtergamo od posvetnih reči in skerbi. Kdor je ves v pozemeljsko zateleban, zgrešil bo to, kar je nebeškega. Jezus je naša glava in mi smo njegovi udje, zato mora naše serce zmiraj pri njem biti. Spominjati se moramo, da smo le popotniki, da smo za to na svet postavljeni, da bi služili sebi po Bogu dopadljivem življenji večno zveličanje. Zavoljo tega govori sv. Pavelj: „Bratje, jaz vam rečem, da je čas kratek, zatoraj naj bodo tisti, ki imajo žene, kakor da bi jih ne imeli; kateri se veselijo, kakor da bi se ne veselili; kateri se jokajo, kakor da bi ne bili žalostni; kateri kupujejo, kakor da bi ničesar ne imeli; in kateri svet uživajo, kakor da bi ga ne uživali, zakaj podoba tega sveta preide.“

Sklep.

Tako sem vam, predragi kristjani! tudi razložil, kako zamoremo za Jezusom in k Jezusu priti v sveta nebesa. Verujmo terdno njegov nauk, živimo po svetem nauku in izgledu Jezusovem, sprejemajmo dobro pripravljene svete zakramente, pa ne navezujmo svojega srca na posvetne reči in skerbi.

Nek kraljevič se je rad štimal s svojo lepoto, s svojim bogastvom in s svojim stanom. Enkrat pride na lovu pred starega puščavnika, ki je sedel pred svojo bajtico in prav zamišljeno ogledoval mertvaško glavo. Kraljevič se mu približa in ga prešerno upraša: „Kaj pa ogleduješ tako skerbno to bučo, kaj pa boš videl na njej?“ Puščavnik ostro pogleda neskerbnega kraljeviča ter pravi: „Rad bi spoznal, ali je nosil to mertvaško glavo kak imeniten kralj, ali kak ubožen berač, pa ne morem spoznati!“

Taka je na svetu: vse mine, kar je časno, zato obračajmo svoje srce na to, kar je večno. Prosimo ljubega Jezusa, ki je danes s častjo v nebesa šel, za to posebno in zveličavno milost, da bi zamogli svoje srce odtergati od pozemeljskih reči in ga povzdigovati do svetih nebes. Amen.

Pridiga za sveto binkošno nedeljo.

(Nauk o svetem Duhu. Gov. L. F.)

„Kedar pride Učenik, katerega vam bom jaz poslal od Očeta, Duh resnice, kateri se izhaja od Očeta, on bo pričeval od mene.“
(Jan. 15, 26.)

Vvod.

Danes obhajamo sveto binkošno nedeljo, ki je ob enem tudi visok praznik. Postavljen je ta praznik v spomin, da nam je poslal Zveličar svetega Duha, in postavljen je tudi v čast ravno temu sv. Duhu. Že današnje sv. evangelje govori o sv. Duhu, zatoraj hočem tudi jaz povedati vam nauk o svetem Duhu.

Lehko bi se kdo začudil, zakaj tako malokdaj pridigamo o sv. Duhu, temuč le od Boga Očeta, in od božjega Sina Jezusa Kristusa, našega Odrešenika; zakaj ne tudi od sv. Duha? Ali ni sv. Duh tudi pravi Bog? Ali nismo kerščeni v imenu Očeta, in Sina in sv. Duha? Ali se ne pokrižamo v imenu Boga Očeta, in Sina in sv. Duha? Kaj vam bom na to odgovoril? Res je, da se o tretji božji osebi ne govori in pridiga tolikokrat, kakor od Boga Očeta in božjega Sina; pa Bog obvari, da bi hotel katoliški učenik

zanemarjati tretjo božjo osebo, sv. Duha. Kedarkoli govorim od Boga, od ljubezni božje, od usmiljenja božjega, ne mislim samo na Boga Očeta, ali na božjega Sina, ampak tudi na sv. Duha, ker so v Bogu vselej tri božje osebe, in vse tri osebe so le en sam Bog. In kolikorkrat se pridiga od Jezusa Kristusa in njegove neskoučne ljubezni do nas, moramo vselej misliti tudi na Očeta in sv. Duha, ker se je v Jezusu Kristusu le to razodelo in očitno postalo, kar so sklenile vse tri božje osebe: Oče, Sin in sv. Duh. Čeravno le od ene božje osebe govorimo, vendar je nikdar ne ločimo od drugih božjih oseb, ker so med seboj vekomaj zedinjene in sklenjene v enega samega Boga. Danes vendar me veže sv. dolžnost, vam tudi od tretje božje osebe govoriti, in to dolžnost hočem spolniti, dokler vam razlagam:

1. Kdo je sv. Duh?
2. Kaj dela sv. Duh?
3. Kje prebiva sv. Duh?

Razlaga.

1. Kdo je sv. Duh? Na to bo menda vsakteri od vas vedel odgovoriti: Sveti Duh je tretja božja oseba in pravi Bog. Tako smo se učili, kot otroci, in tako nas uči naša mati, katoliška cerkev. Opomnim Vas pa še druge resnice, katero mora vsak kristjan vedeti in verovati; ta resnica pa je: da so tri božje osebe enega bitja in ene nature. Bog Oče, Sin in sv. Duh. To se pravi: Kakor je Oče Bog, tako je Sin, tako je sv. Duh pravi Bog. Kakor je Oče večen, vsemogočen, neskončno moder, vseveden, svet, dobrotljiv, pravičen, usmiljen, tako tudi božji Sin, in sv. Duh. Vse lastnosti, ki jih ima Oče, ima tudi Sin in sveti Duh; zatorej pravimo: vse tri osebe so enakega bitja, ene nature. Ko je Oče stvarjal svet, ni ga stvarjal brez Sina in sv. Duha; in ko je prišel božji Sin nas odrešiti, ni nas odrešil brez Očeta in sv. Duha, in ko nas sv. Duh posvečuje, tega ne dela brez Očeta in božjega Sina. — Vendar se te tri božje osebe med seboj tako natanjko razločijo, da se ena z drugo ne sme zamenjati. Perva se imenuje Bog Oče, ker je druga oseba Bog Sin, od Njega od vekomaj rojen. Tretja oseba se izhaja od Boga Očeta in Sina od vekomaj in se imenuje sv. Duh, ker to ime najlepše naznanja dela sv. Duha, ktera opravlja z Očetom in Sinom. Da je sv. Duh pravi Bog, kakor Oče in Sin, pričuje nam Jezus, ko je ukazal aposteljnomo: „Idite po vsem svetu . . . kerščujte jih v imenu Očeta in Sina in sv. Duha.“ Na drugem mestu pravi: „Vsak greh in preklinjevanje bo človeku odpuščen: kdor pa preklinja sv. Duha, temu se ne bo odpustilo, ne v tem, ne v prihodnjem življenji.“ (Mat. 12, 13.) Sv. Janez pravi: „Trije so, kateri v nebesih pričujejo: Oče, Beseda in sv. Duh.“ (I. Jan. 5, 7.) Tako ne bi mogel govoriti,

niti Jezus, niti sv. Janez, če sv. Duh ne bi bil pravi Bog, ali tretja oseba v presv. Trojici.

2. Kaj dela sv. Duh? Že otrok, ki zna le najpotrebniše resnice naše vere, vedel nam bo odgovoriti, in bo rekel: Sv. Duh nas posvečuje. To preljubi! je velika in obširna beseda, koja obsega neskončno resnico. Koga posvečuje sv. Duh? Vsakega človeka, kteri se njemu ne zoperstavlja. Kako dolgo to dela? Odkar so ljudje in dokler bo ljudi na svetu. Kako nas posvečuje? S tem, da vsakemu človeku tiste gnade podeluje, ktere bi bile zadostne, da bi se mogel zveličati. Posebno pa v novem testamentu tiste gnade, ktere nam je Kristus zaslužil, našim dušam podeluje, da bi jih toliko obilnejši posvetil in jih Bogu dopadljive storil.

Sv. Duh je razsvetljeval preroke starega testamenta, in jim v usta dajal resnice in besede, kterih samih iz sebe nikdar ne bi mogli govoriti. Celo med ajdi je nekterim posebno modrost podelil, da se jim čudimo še današnji dan. Sv. Duh je vižal ali vodil sv. može, ki so spisovali bukve sv. pisma, da so pisali le to in le tako, kakor je bilo od Boga razodeto. Sv. Duh je na binkoštni praznik prišel nad aposteljne, jim je um razsvetil, da so umeli vse, kar jih je Kristus učil; on jim je voljo poterdil, po Jezusovem nauku živeti in za Jezusa vse preterpeti. Svetega Duha je Jezus svoji cerkvi obljubil, kteri je zdaj pri katoljški cerkvi, in jo uči vso resnico, jo varuje zmote in laži, zato ga Jezus imenuje Duha resnice. Sv. Duh govori tudi v tvojem sercu, bogoljubna duša, ti daje dobre misli in želje. On je kakor rahel veter, ki barko mirno žene. Barka je naša duša; sv. Duhu se dajmo voditi! — On vodi modre, da se v sreči ne prevzamejo, tolaži žalostne, da ne obupajo. — Kako plahi in žalostni so bili aposteljni pred binkoštno nedeljo; skrivali in zapirali so se, in niso vedeli, kam se djati. Ko se je pa sv. Duh čez nje razlil, postali so serčni kakor levi. Še zdaj mnogotera duša v samoti milo zdihuje, nektera hiša v revščini omaguje; dokler ni sv. Duha, ni veselja, ni blagoslova. Kedar pa pride sv. Duh, ponovi se hiša in duša razveseli. Človek, ki je okusil sladkost sv. Duha, lahko reče: „O Gospod! kako dober in sladek je tvoj duh v vseh rečeh.“ (Modr. 12, 1.)

Sv. Duh je živi studenec vsega dobrega: po njem dobivamo gnade božjega usmiljenja. On nas pri sv. kerstu greha očisti, v sv. birmi v veri poterdi, v sv. pokori nam posvečujočo gnado podeli, v sv. olji bolnika na duši in večkrat na truplu ozdravlja, duhovne in zakonske poterja za težke dolžnosti njihovega stanu. Sv. Duh je dober oče vseh darov božjih, ktere nam daja in nas blagoslavlja: „Sad sv. Duha je ljubezen, veselje, mir, poterpljenje . . . krotkost, vera, čistost“ (Gal. 5, 22—23). Tako dela sv. Duh, od kar so ljudje in dokler jih bo na svetu. On nas posvečuje, to je, on deli našim dušam vse tiste gnade, ktere so potrebne, da se posvetijo. Zato se imenuje posvečevavec, Učenik, duh resnice, miru, ljubezni, tolažnik

in razveseljevavec, ker vse to dela sv. Duh v nas, posebno pa v Kristusovi cerkvi.

3. Kje sv. Duh prebiva. Teško bi bilo reči, v tem ali unem človeku prebiva sv. Duh, v tem ali unem pa ne. Toliko pa je gotovo, da sv. Duh ljubi vsakega človeka, vsakemu hoče svoje gnade in darove podeliti, v komur najde pripravljeno serce. Prišel je nad vse aposteljne in v vseh je prebival, ker je Kristus njih serca sv. Duhu pripravil. Nad vsakega človeka pride sv. Duh pri svetem kerstu, toda v vsakem človeku ne more prebivati, niti ne delati, ker mnogoteri njegovemu delovanju overe stavlja.

Sveti Duh prebiva v tistem človeku, ki Boga sv. Duha z molitvijo časti, ki sebe in svojo družino greha in krivice varuje; božje in cerkvene zapovedi zvesto dopolnuje. Tak človek je živ tempelj božji. Sveti Duh pa nima prostora v sercu tistega človeka, ki edino le na časno in posvetno misli, ki ne moli, Gospodovih dni ne posvečuje, ki nespodobno in nezumno živi. Sv. Duh je v tisti hiši, kjer je gospodar priden in pošten, gospodinja pa skerblijva mati, otroci pa pohlevni in čedno izrejeni. Sveti Duh je v tisti hiši, kjer družina ne kolne, ne pijančuje, temuč rada moli in trezno živi, v tisti hiši, kjer so doma ljubezen, ponižnost, zadovoljnost in hvaležnost. Svetega Duha pa ni v takej hiši, kjer ni pridnega gospodarja in zveste gospodinje, kjer se gerdo govori in preklinja, nič ali le malo moli, kjer so otroci neporedni in razvajeni.

Čudimo se, zakaj pri tem ali drugem človeku vse delo nič ne izdaja, premoženje leze le nazaj, ne naprej. Morebiti je tega krivo to, da sv. Duha ni pri hiši. In spet drugi nima nobene zadovoljnosti, in nobenega veselja; od kod mar to? Sv. Duha ni v njem. V eni hiši ni miru, ni ljubezni, ni zastopnosti; kaj menite, da je tega krivo? Sv. Duha ni, ker so ga od hiše izgnali z gerdim življenjem. V prejšnjih časih so imeli v kerš. hišah podobo sv. Duha nad mizo visečo, naj bi jih živo opominjala na pričujočnost sv. Duha, in naj bi se pri mizi gerdo ne govorilo. Podobo sv. Duha so odpravili, pa tudi žegen od hiše spravili.

Najmanj pa sv. Duh v tistem človeku prebiva, kateri se sv. Duhu zoperstavlja in zoper njega greši, n. pr. ki prederzno greši na božjo milost, kdor se resnici zoperstavlja, ali celo preklinja sv. Duha. V takem človeku ni darov, ni sadu sv. Duha, ni miru, ni ljubezni, ni poterpljenja, ni krotkosti. Vsi grehi se ložej odpusté, kakor grehi zoper sv. Duha.

Sklep.

Kaj smo dolžni sv. Duhu? Ker je sv. Duh pravi Bog, kakor Bog Oče in Bog Sin, zato moramo tudi sv. Duha kakor Boga častiti in moliti. Pobožno tedaj rečimo: „Čast bodi Begu Očetu, in

Sinu in sv. Duhu.“ Večkrat kako pobožno molitev opravljajmo sv. Duhu na čast; posebno je sreda odločena v češčenje sv. Duha.

Ker je sv. Duh Učenik resnice in razsvitljevavec, zato ne zabimo sv. Duha klicati na pomoč, kakor to storimo v šoli in v cerkvi pred kerš. naukom z molitvijo: „Pridi sv. Duh!“ Ker sv. Duh vse darove blagoslavlja, zato prosimo za njegov žegen pred vsako jedjo, in zahvalimo se njemu po jedi. Tako je bila lepa navada po vseh keršanskih hišah. Stariši! gorje vam in vašim otrokom, če to lepo navado opuščate.

Ker sv. Duh vodi kat. cerkev in njene poglavarje, zato je ponižno poslušajmo, kaj nas učijo; sv. Duh govori skoz cerkev in njenega vidnega poglavarja.

Ker sv. Duh prebiva le v tistem človeku, ki lepo kerš. živi, le v tisti hiši, kjer so dobri ljudje, le v tisti soseski, kjer se gerde pregrehe ne godijo, zato varujmo se greha, da sv. Duha ne odganjamo. Vsaki dan izdihnimo in molimo: „Pridi sv. Duh . . .!“ Pridi in prenovi svet k božji časti in k našemu zveličanju. Amen.

Pridiga za binkoštni pondeljek.

(O božjem usmiljenji.)

„Bog je svet tako ljubil, da je dal svojega edinorojenega Sina, da, kdorkoli vanj veruje, ne pogubi se, temuč ima večno življenje.“ (Jan. 3, 16.)

V v o d.

Besede današnjega sv. evangelja nam kažejo neizmerno ljubezen božjo; ker Bog je svet tako ljubil, da je dal svojega edinorojenega Sina, da, kdorkoli vanj veruje, se ne pogubi, temuč ima večno življenje. O sladke in tolažbe polne besede za revne grešnike! Ja, kristjani moji! od tistega časa, ko je Jezus te besede govoril, ne sme nikdo nad božjo milostjo obupati, če bi bil še tako velik grešnik. Zavoljo neskončnega zasluženja Jezusa Kristusa, ki se je na križu za nas daroval, hoče Bog vsakemu skesanemu grešniku usmiljenja skazati. „In ravno to božje usmiljenje hočemo danes v svojo tolažbo premišljovati.“

O duh božji, duh presveti! daj nam gnado, da veliko usmiljenje božje prav spoznamo, ter z zaupanjem k njemu pribežimo. P. m.!

Razlaga.

Naš Bog je neskončno usmiljen, zakaj on je pripravljen:

1. Vse grehe odpustiti. To se vidi iz besed sv. pisma. Ako vzamem sv. pismo v roke, hitro spoznam božje neskončno

usmiljenje. Tu najdem besede: „Če bi bili vaši grehi rudeči kakor škerlat, jih hočem oprati, kakor belo volno.“ Na drugem kraju spet najdem besede, ktere sv. Duš po preroku Ecehijelu govori: „Če hudobni stori pokoro nad svojimi grehi, in prav ter pravično dela . . ., mu vsi njegovi storjeni grehi ne bodo pripisani“. In svojim aposteljnóm, kakor tudi njih naslednikom, škofom in mašnikom, je dal Jezus oblast, v njegovem imenu vernim grehe odpuščati.

Božjo usmiljenost najdemo tudi v izgledih sv. pisma. Sv. pismo pripoveduje veliko in jako gniljivih izgledov, iz katerih se vidi, da tudi velik grešnik milost najde in odpuščenje zadobi. Mislite na Davida, ki je oskrnil kraljev sedež s prešestovanjem in z umorom. Mislite na Magdaleno, ki je bila znana zavoljo svojega nesramnega življenja po celem mestu; mislite na desnega razbojnika, ki je doprinašal ves čas svojega življenja hudodelstvo za hudodelstvom; mislite na Petra, ki je zatajil svojega božjega učenika trikrat; mislite na Pavlja, ki je cerkev božjo preganjal, kristjane lovil, in je moril. Vsi ti so odpuščanje grehov in milost pred Bogom zadobili.

Bog je tedaj pripravljen, vsak greh odpustiti, če je še toliko velik, in če je še tolikokrat storjen. „Človeški grehi, naj bodo tudi še tako strašni, pravi sv. Avguštín, imajo še mero; božje usmiljenje pa nima nobene mere, ker je neskončno.“ Bog je pripravljen grešniku

2. z veseljem odpustiti. To veselje je pokazano v priliki od zgubljenega sina. Ko je nesrečni mladenec bogato doto zapravlil in gladu pojemal, sklene k svojemu razžaljenemu očetu se poverniti. Kaj bo razžaljeni oče rekel? ali mu bo odpustil in roko podal? Ali se ga bo še usmilil in za svojega otroka spoznal? O kako velika je vendar očetovska ljubezen! Kakor hitro je oče sina od daleč zagledal, mu teče naproti, ga objema, zapove najlepšo obleko prinesti, pojedino in veselico napraviti „On ne pravi“, piše častitljivi Peter Ravenski, „od kod prideš, kje si bil, kje je premoženje, ktero si seboj vzel? Zakaj si mi toliko žalosti in sramote napravil? Dobri oče le pravi: Prinesite najlepšo obleko, in oblecite mu jo.“

To veselje je pokazano v priliki od dobrega pastirja. Ko je po dolgem in trudapolnem iskanju zgubljeno ovčico spet našel, ne tepe je, jej nobene terde besede ne reče, in je tudi k čredi nazaj ne podi, ampak jo vesel na ramo zadene in z usmiljeno ljubeznijo nese domu. Kedar pa na dom pride, skliče svoje prijatelje in sosede, in jim pravi: „Veselite se z meno, zakaj našel sem ovco, ki se je zgubila.“ Tej priliki je pristavil Jezus še besede: „Tako veselje bo tudi v nebesih nad grešnikom, ki se spokori.“ Bog je pripravljen grešniku

3. popolnoma odpustiti. To nam Bog sam pove že v starem zakonu rekoč: „Če hudobni pokoro stori za vse svoje grehe:

vseh njegovih hudobij, ki jih je storil, nič več ne bom pomnil.“ (Eceh. 18, 22.) In najmirnejši človek, če tudi iz serca odpusti, vendar le včasih misli na razžaljenje, ki mu je bilo storjeno. Kedar pa Bog odpusti, je ves spomin izbrisan. „Vseh njegovih hudobij nič več ne bom pomnil.“ Bog je pripravljen grešniku

4. vsaki čas, vsako uro odpustiti. Koliko si moramo prizadevati, da od človeka, kterega smo zelo razžalili, odpuščanje zadobimo. Mesci in celo leta dostikrat pretečejo, da tisti, ki je bil žaljen, svojemu razžalniku roko poda in mu reče: Odpustim ti. Vse drugače pa Bog ravna. Njegovo usmiljenje ni navezano na nobeno uro, temveč Bog je pripravljen, vsako uro odpustiti.“ „Če si grešil, pravi sv. Peter Damijan, je Bog pripravljen, tebe se usmiliti. kedar hočeš.“ Toraj kedar grešnik hoče, vsako uro, naj bo zjutraj ali zvečer, naj bo o poldne ali o polnoči, naj bo v mladosti ali v starosti, odperto mu je božje serce, stopiti sme pred tron milosti božje. Kakor oče ni odlašal odpustiti zgubljenemu sinu, tako tudi nebeški Oče ne odlašá odpustiti grešniku.

5. Pa kaj si bom prizadeval, še dalje popisovati božjo usmiljenost? Sv. Krizostom trdi, „da je usmiljenje božje tako veliko, da se z besedami ne da dopovedati, in s premišljevanjem ne razumeti.“ — V Rimu so živele nekdanj device, ki so služile boginji Vesti v poganskem tempeljnu in so se imenovale zavoljo tega vestaljske device. Hodile so po mestu v najdrajših oblačilih, in najimenitniši možje rimskega mesta so se morali jim umikati. Če je pa ktera izmed teh devic se pregrešila z nečistim grehom, pokopali so jo živo z vso njeno lepotijo vred. — Kristjan! tvoj Gospod in Bog pa ne ravna tako s teboj, čeravno si ga morebiti že velikokrat razžalil z nečistimi mislimi, besedami in djanji. On noče te živega pokopati v pekel, čeravno bi bil to že zaslužil. On je usmiljen in zmiraj pripravljen, podeliti tebi odpuščanje in podati tebi svojo milost ali prijaznost.

Sklep.

Zatoraj ne obupaj, ubogi grešnik! čeravno si padel globoko kakor Kajuh, vendar še zamoreš dobiti odpuščanje grehov in najti milost pred Bogom. Bog odpusti vse grehe, Bog z veseljem odpušča, Bog odpusti popolnoma in odpusti vsako uro, kedar prideš. Zatoraj hitro začni in delaj resnično pokoro. Sveti Gregor uči, da je Bog sicer spokorniku odpuščanje obljubil, grešniku pa jutranjega dneva ni obljubil. Verzi se pred mašnikom na svoja kolena, spoznaj odkritoserčno in skesano svoje grehe, in z resničnim poboljšanjem svojega življenja verni se nazaj k nebeškemu Očetu, kterega si z grehom razžalil. In kedar izreče čez tebe v božjem imenu spovednik besede: Jaz te odvežem tvojih grehov: takrat bo tudi pred Bogom izbrisan tvoj greh, in mir božji se ti poverne v revno serce. Amen.

Pridiga za I. nedeljo po binkoštih.

(Ljubezen do Boga in bližnjega. Gov. A. M.)

„S to mero, s katero merite, bode tudi vam namerjeno.“ (Luk. 6, 38.)

V v o d.

Učil je naš ljubi Gospod pred veliko množico ljudi in je razlagal posebno ta nauk, da naj ljubi človek Boga čez vse, in bližnjega kakor sam sebe. Spodbujal je poslušalce, naj ne bi ljubili polovičarsko in mlačno, temuč iz celega serca in v djanji. Rekel jim je Zveličar: „S to mero, s katero merite, bode tudi vam namerjeno.“ — Tudi je učil naš Zveličar, da ni prav, zmiraj dregati v slabosti drugih ljudi, dokler svojih lastnih ne poznamo. Treba je, poterpljenje imeti z drugimi, kedar v stran zabredejo: s prijaznostjo in dobrotu poskušajmo pridobiti bližnjega, da bo poslušal naš poduk, in da bo zapustil svojo zmoto. — Kdor pa tako po volji božji ljubi Boga in bližnjega, tega bo ljubil tudi sam Bog. Bog pa dolžen ničesar ne ostane, povernil nam bo našo ljubezen z ravno to mero, s katero mi merimo, to se pravi toliko, kolikor zaslužimo.

Predragi! učimo se toraj danes po keršansko ljubiti Boga in bližnjega. V imenu božjem začnem, p. m.!

R a z l a g a.

I. Vsemogočni Bog je stvaril človeku veliko udov. Dal mu je očesi, s katerimi vidi; ušesi, s katerimi sliši; jezik, s katerim govori; roke, s katerimi si živež služi; noge, ktere ga nosijo. Stvaril mu je veliko udov, pa vse le človeku v prid. Samo serce si je sebi prihranil, naj bi človek s srcem le Boga ljubil. Zatoraj Bog pravi: Moj sin! daj mi svoje serce.

1. Perva stariša sta pravo ljubezen z grehom zgubila. Boga nista več prav poznala, zato ga tudi ljubiti nista več mogla. Ljudi ljubezni do Boga učiti poslal je Bog Oče lastnega Sina na svet, in to je bil prvi dokaz ljubezni božje do človeških otrok. Zapustiti je moral Jezus Kristus lepa nebesa, in prišel je na svet, iskat zgubljene otroke.

Kdor komu poverne, kar mu je dolžen, s tem nobene ljubezni ne pokaže, ker spolni le svojo dolžnost. Kdor svojega dobrotnika ljubi, nima posebne ljubezni, ker to storijo tudi divji ljudje, to storijo celo divje živali, kar nam spričuje sledeča pripoved: Bil je nekdaž suženj svojemu gospodu ušel in utekel v puščavo, kjer se je podal v nek berlog ali podzemeljsko jamo. Ali groza! v berlogu najde velikega leva, vstraši se in hoče pobegniti. Lev se mu pa dobrika in prilizovaje se mu moli nogo nasproti. Begun se oserči

in mu nogo pogleda, ki je bila z velikim ternom prebodena in vsa zatekla. Begun potegne tern iz rane in odide naprej po svoji poti. Za nekoliko časa se je pripetilo, da so leva živega vlovili in v mesto odpeljali. Za nekatere tedne so pa vlovili tudi tistega beguna in ga v mestu obsodili k smerti, da bi ga bile divje zverine raztergale. V pričo veliko gledalcev so spustili velikega leva nad obsojenca. Lev serdito na-nj skoči, pa kakor hitro svojega dobrotnika spozna — bil je namreč tisti lev, kateremu je bil potegnil obsojenec tern iz noge — vstavi se in se mu začne prilizovati. Začudeno ljudstvo poprašuje, kako je kaj takega mogoče, da lačna divja zver se človeka ne dotakne. Ko je pa begun dopovedal, kar se je bilo v berlogu zgodilo, stermeli so vsi nad hvaležnostjo divje zverine. — Ta lev je pač veliko kristjanov osramotil, ki povračajo dobre te z gerdo nehvaležnostjo.

Preljubi moji, govori sv. Janez, če hočemo Bogu svojo ljubezen prav skazati, moramo tudi mi eden družega ljubiti, radi se imeti in si dobro storiti. Bogu ne zamoremo dati ne jesti ne piti, ga ne moremo ne obleči, ne podučiti, ne posvariti. Če pa ljubimo bližnjega, božjo podobo, tedaj ljubimo samega Boga.

2. Prava keršanska ljubezen mora tri lastnosti imeti. Perva je živa vera; da nauk Jezusov očitno spoznamo. Kdor taji, da je Jezus pravi Sin božji, nima prave vere, pa tudi prave ljubezni ne. Ko je djal Aleksandrijski škof Sander krivoverskega Arija iz družbe pravovernih, prišla sta dva prijatelja za-nj prosit, naj bi ga zopet v pravo cerkev sprejel. Sveti škof jima pa odgovori: „Kristus se mi je ponoči prikazal z razterganim oblačilom rekoč: Arij mi je sukno, ki je cerkev vernih, raztergal; on mi je prepovedal sprejeti krivoverca v družbo pravovernih.“ — Zastonj se tedaj hvalijo krivoverni svoje ljubezni; kjer ni edinosti v veri, tam ni prave ljubezni, tam je prepir in sovraštvo.

Druga lastnost prave keršanske ljubezni je terdno zaupanje na usmiljenje božje, posebno kedar nam bo na sodbo stopiti in od vsega življenja odgovor dajati. Otrok, ki ljubi svojega očeta, ne boji se ga; le tako dete se starišem umika, ktero ima hudo vest. Ljubezen in strah pred Bogom ne moreta skupaj biti. V ljubezni strahu ni; ampak ljubezen izžene strah. Ne bomo se smerti bali, tudi ne pred sodbo tresli, če Boga ljubimo.

Tretja lastnost božje ljubezni je prava ljubezen do bližnjega. Boga prav ljubiti ne more, kdor bližnjega sovraži. Kedar hočejo pridni podložni skazati svojemu cesarju vredno hvalo in čast, pa cesarja pri sebi nimajo, tedaj vzamejo njegovo podobo in jo na mestu cesarja častijo. Podoba božja je vsak človek. Če človeka ljubimo, ljubimo Boga. Zato pravi sv. Janez: „Ako kdo reče: ljubim Boga, pa sovraži svojega bližnjega, on laže. Kako bo Boga ljubil, kterege ne vidi, če bližnjega sovraži, kterege gleda vsak dan.“ Jezus sam nam je ljubezen posebno priporočil rekoč: „Novo za-

poved vam dam, da se med seboj ljubite, kakor sem jes vas ljubil. V tej zapovedi so vse druge zapopadene.⁴

II. Ljubezen, sladka beseda, ki človeka že prej navdajaš, preden se zave! Ljubezen pozna že malo dete, ki smehlja ne dolžne ročice proti materi steguje. Človek, kateri koga v resnici ljubi, hrepeni po njem in le pri njem biti želi. Ljubezen je skriven ogenj, kateri nas ogreva in oživilja. Kjer ni prave ljubezni, tam je smert; in kdor ne ljubi, pravi sv. Janez, ostane v smerti. (I. Jan. 3, 14.)

1. Ljubezen se povsod najde, le v peklu je ni; in le ena iskra ljubezni naj bi padla v pekel, potem bi pekel več ne bil. Prava ljubezen bi peklenške duhove spremenila v angelje in peklenko terpljenje v nebeško veselje, tako pravi sv. Katarina Genoveška. V nebesih ljubezen čez vse razveseljuje. V vicah ljubezen grozovito peče, ker verne duše Boga še ne morejo uživati, kterega vendar neizrečeno ljubijo. Na tem svetu ljubezen človeka v dobrem podpira in oživilja, ga v žalosti tolaži in k nebesom povzdiguje. Kjer je prava ljubezen, tam je večno življenje, kjer ljubezni ni, tam je smert.

Ni ga človeka brez ljubezni, toda vsaka ljubezen prava ni. Vsak človek ljubi, pa kaj? Kjer je njegov zaklad, tam je njegovo serce. Kakoršna je stvar, katero kdo ljubi, taka je tudi ljubezen, ki ga pelje ali v življenje ali v pogubljenje. Veliko ljudi ljubi le posvetno blago; zanj dajo poštenje, zdravje in še celo dušo. Pa hitro posvetno blago človeka zapusti, ljubezen ugasne in duša je mrtva. Drugi ljubijo posvetne dobrote in dajo vse za posvetne veselice; pa taka ljubezen s truplom zgine, večna smert pa ostane. „Otročiči“, opominja sveti Janez, „nikar ne ljubite tega sveta, pa tudi ne kar je na svetu. Če kdo svet ljubi, ljubezni do Očeta v njem ni. Zakaj vse, kar je na svetu, je poželenje mesa, poželenje oči in napuh življenja. Vse to ni iz Očeta, ampak iz sveta. Svet pa mine in njegovo poželenje, le kdor voljo božjo stori, ostane vekomaj“. (I. Jan. 2, 15—17.) Prava keršanska ljubezen mora iz Boga priti in se spet k Bogu poverniti. Vse posvetno moramo le zavoljo Boga ljubiti. Da bi pa Boga prav ljubiti zamogli, razodel se nam je po svojem Sinu Jezusu Kristusu. Zato pravi sv. Pavelj: „Kdor ne ljubi Kristusa, je preklet!“ (I. Kor. 16, 22.) Strašna, pa resnična beseda!

2. Kdo bi ne ljubil Jezusa, če spozna njegovo ljubezen? Jezus, Sin božji, spočet od svetega Duha, rojen iz Marije, prečiste Device, je najlepši vseh človeških otrok. Čeravno je bil pozneje strašno raztepen, na križ pribit in smertno ranjen, vendar so se pokazale njegove rane še le po smerti v največi lepoti. Jezus, božji Sin, je veselje angeljev. Kakor se sveti solnce nad zvezdami, tako se sveti Jezus nad svetniki. „Ako si mislim Jezusa, pravi sv. Bernard, mislim si ga dobrotljivega, ljubeznjivega, prijaznega, ponižnega,

usmiljenega, poterpežljivega, neizrečeno popolnega.“ Kdo pa takega ne bi hotel ljubiti prav iz serca?

Ljubimo Jezusa pa tudi zavoljo njegove brezkončne dobrote. Zapustil je nebesa in prišel v človeški podobi na svet, da nas je odrešil s svojo smertjo večnega terpljenja. Poglejte njegovo podobo na križ razpeto, prevertane roke in noge in prebodeno stran. Ena sama kapljica bi bila zadosti; ali on je hotel preliti vso kri do zadnje kaplje iz prevelike ljubezni do nas. Vse nam je dal, in še zdaj se nam daje on sam v presvetem obhajilu. „On je svoje ljubil in jih je ljubil do konca.“ Kdo ne bo ljubil tako lepega in dobrega Jezusa?

3. Pa kako ga bomo ljubili? Nekdo je Kristusa uprašal, kaj ima storiti, če hoče priti v večno življenje? Jezus mu odgovori: „Derži zapovedi!“ Zopet drugi ga je uprašal: ktera je najperva in največa zapoved? Jezus mu pravi: „Ljubi Gospoda svojega Boga iz celega svojega serca, iz vse svoje duše, iz vse svoje misli; črez vse; svojega bližnjega pa kakor sam sebe.“ Iz vsega serca tedaj moramo Boga ljubiti. Ne smemo Boga na pol ljubiti. Bog polovice serca noče; on ne more v enem sercu s satanom skupaj stanovati. Lakomnik n. pr. pol serca krivičnemu blagu da, pol pa Jezusu ponuja; v cerkvi moli in za svete maše daje, doma pa goljufuje in uboge odira. Taka ljubezen pri Bogu pač nič veljati ne more.

Ljubezen pa mora biti tudi čista. Kakor se po dimu pozna, kaj na ognjišču gori, tako se po govorjenju in zadržanju pozna, kakšna ljubezen v sercu gori. Serce je altar ljubezni. Iz obilnosti serca usta govoré. Kdor ima tedaj umazano serce, naj ga pri sv. pokori očisti, če hoče Boga prav ljubiti. Naša ljubezen do Jezusa mora biti delavna; pokazati se mora v djanji in ne samo v besedi. Kristjanom se pozna, mar Boga ljubijo ali ne, v cerkvi, doma, na delu, na poti. Zakaj ostajajo ljudje zunaj cerkve? — Zakaj jih grozi v cerkvi poklekniti? — Zakaj je toliko merzlih pri molitvi? — Zakaj jih toliko pri petju molči? — Vsi ti prave ljubezni nimajo, naj si ljubezen še tako z besedo terdijo. Aposteljni, marterniki in svetniki sploh svoje ljubezni niso pokazali le z besedo, ampak tudi v djanji. Veliko so pretrpeli in še življenje dali za Jezusa. Njih izgled posnemajmo pač tudi mi!

Kaj nam pa prava ljubezen božja daje? Daje nam stanovitno časno srečo in zveličanje večno. Sveta Rozalija, hči imenitnega kneza, se je v puščavi srečnejšo občutila, kakor na kraljevem dvoru, ker je Jezusa ljubila. Sv. Lorenc je strašen ogenj lahko prestal, ker je resnično Jezusa ljubil. Kdor Jezusa ljubi, temu bo smertna ura naj srečnejša ura.

Sklep.

Če nas dela prava ljubezen že na tem svetu tako srečne, kaj bo še le na unem? V nebesih bomo en sam jezik govorili in ta bo

ljubezen božja. Tam bomo imeli le eno opravilo in to bo Boga ljubiti. Pa že na tem svetu se moramo ljubezni učiti. Naj bi vse angeljske in človeške jezike govorili, ljubezni pa ne imeli, bili bi, kakor bučeči bron in berneči zvon. Naj bi vse premoženje ubogim razdali, pa brez ljubezni do Boga in do bližnjega ostali, vse bi nam nič ne pomagalo. Vse mine, le ljubezen ostane. Kar tukaj prav po keršansko ljubimo, bomo tam na vekomaj ljubili. Amen.

V praznik presvete Trojice.

(Čast bodi Bogu Očetu in Sinu in svetemu Duhu. Gov. —f—.)

Pojdite in učite vse narode in kerščujte je v imenu Očeta in Sina in sv. Duha.“
(Mat. 28, 19.)

Vvod.

Gotovo je, da so vse stvari namenjene, po svoje Boga hvaliti in častiti. David pravi: „Nebo nam pripoveduje slavo božjo in nebes nam skazuje dela rok njegovih!“ Mladenči v razbeljenedj peči vse stvari sklicujejo, naj bi prepevale čast in hvalo božjo. Vendar pa je dvoje stvari posebno poklicanih, da naj Boga hvalijo in častijo. In te so: angelji in ljudje. Kakor angelji nikdar ne prejenjajo in v enomer Bogu čast in hvalo ženó: tako je dobil tudi človek um, da ž njim Boga spozna; dobil tudi usta in jezik, da hvali Boga ne le na tihoma, temuč tudi očitno in na glas. Sploh smo dolžni, vse svoje misli in želje k Bogu obračati, vse svoje besede in govorjenje Bogu posvečevati, vse svoje djanje in nehanje Bogu darovati; zavezani smo pa tudi, vsakej treh božjih peršon posebej čast in hvalo skazovati. Sv. cerkev nas opominja rekoč: „Hvalimo Očeta in Sina in sv. Duha; častimo in poveljučujmo ga na veke“! Zatoraj ravno je postavljen današnji sv. praznik, praznik presvete Trojice, da čast in hvalo dajemo trojedinemu Bogu, Očetu, Sinu in sv. Duhu, za brezštevilne dobrote, ktere po teh treh božjih osobah prejemljemo. In ravno ta naša sv. dolžnost bo zapopadek mojega današnjega govorjenja, ki ga pričnem v imenu sv. Trojice.

Razlaga.

Vsi smo kerščeni v imenu trojedinega Boga, Očeta, Sina in sv. Duha. Tako je zapovedal Kristus apostelnjom in njih naslednikom, ter rekel: „Pojdite in učite vse narode, in kerščujte je v imenu Očeta in Sina in sv. Duha.“ S kerstom v imenu presvete Trojice se začenja naše keršansko življenje. Tedaj moramo pa tudi

najprej očitno spoznati, ter čast in hvalo dajati. Bogu edinemu v natori in trojnemu v oseh. Že od nekda, od aposteljnov sem, je v navadi lepa molitvica: „Čast bodi Bogu Očetu in Sinu in sv. Duhu?“ Tudi mi jo radi in večkrat ponavljajmo, ter sv. Trojico ž njo častimo.

1. Najpoprej recimo: Čast bodi Bogu Očetu! Brez števila je dobrot, ki jih od nebeškega Očeta dobivamo, za vsako mu moramo hvaležni biti. Pred drugim pa smo mu še sosebno hvalo dolžni, ker nas je stvaril. Dobrotljivi Oče nebeški nas je stvaril, in nam dal veliko imenitnost in prednost pred vsemi drugimi stvarmi na tem svetu. Dal nam je pamet ali um. Z umom spoznamo, predarjamo in presojava potrebne reči. Celo Boga spoznavamo z umom, spoznavamo božje lastnosti in sveto božjo voljo. Zraven uma nam je dal dobrotljivi stvarnik tudi še prosto voljo. Ž njo si izvolimo ali dobro ali hudo, ali blagor ali gorje, ali srečo ali nesrečo, kakor nam je všeče. Na dalje je podvergel stvarnik človeku tudi še vse druge stvari na zemlji, ter rekel: „Gospodujte čez ribe morja, ptice neba, in vse stvari, ki lazijo po zemlji.“ In res bi bile vse stvari na zemlji še zdaj človeku v vsem pokorne, ako jih človek ne bi bil naredil nepokornih s svojim grehom. Zraven tega je sprejel človek od dobrotljivega Očeta nebeškega tudi še za svoje telo dar neumerljivosti, da bi tudi po telesu nikdar umerl ne bil, ako ne bi bil zapravil te sreče z grehom sam. „Bog je stvaril človeka neumerjočega, nevoščljivost hudiča pa je smert na svet pripravila.“ (Sap. 2.) — Preimenitne so toraj dobrote, s kterimi je obdaroval nebeški Oče človeka. Tedaj je pa tudi spodobno, da ga zato hvalimo in častimo rekoč: „Čast bodi Bogu Očetu!“

2. Kakor Bogu Očetu, smo pa čast in hvalo dolžni tudi Bogu Sinu. Res so dobrote, ki jih po njem dobivamo, tolike in tako obilne, da se ne moremo za nje zadosti zahvaliti. Bog Sin je naš Odrešenik in Zveličar. Da to toliko dobroto prav spoznate, vzemite si k sercu vse britkosti in bolečine, ki jih je Jezus prestal in preterpel, preden nas je odrešil. Njemu velja, kar prerok pravi rekoč: „Reven sem in ves v težavah od svoje mladosti.“ (Ps. 87.) „O vi vsi, ki memo greste tu po poti, postojte in pogledjte, ali je bolečina, kakoršna je moja bolečina.“ (Thren. 1, 12.) Oh koliké bolečine je Jezus prestal na svojem svetem telesu vsem raztepenem, na rokah in nogah, ki so bile na križ pribite. Kako so ga ušesa bolele zavoljo zasramovanja in preklinjevanja! Koliko smradu je prestal, gerdo zapljuvan! Koliko grenkosti je povžil, z žolčem in kisom napajan! Koliko so oči terpele v tolikih solzah! Kako mu je serce terpelo v svojih bolečinah in v bolečinah svoje matere, ktere je serce prederl sedmeri meč britkosti! Glejte! vse to je božji Sin prestal in preterpel, da bi nas odrešil in zveličal!

Nekdo med vami bi prišel sirovim divjakom (Turkom) v pest, kteri bi ga hudo imeli, ter nečloveško ž njim ravnali, ga v smerdljivo

ječo vergli, in mu namesti jedi in pijače le šibo in tepež dajali. Potem pa bi se oglasil nek dobrotnik, ter ga odkupil in iz terde sužnosti rešil. Kaj ne, kako hvaležen bi bil nesrečni jetnik svojemu dobrotniku? Obljubim, da bi mu besedi zmanjkalo, ko bi se zahvaljeval. Pa tudi drugim ljudem bi le dobro pripovedoval od svojega dobrotnika, ter bi, dokler živi, hvalil njegovo milost in usmiljenje! Vse to bi bilo prav in spodobno! Zdaj pa vprašam: Ali nismo mi vsi po grehu v hudičevo sužnost zašli? In kdo nas je rešil te nesrečne sužnosti, ter nas storil zopet otroke božje? Mar ne Jezus, božji Sin, in sicer z drago ceno svoje svete rešnje kervi? „Samega sebe je dal za nas, da bi nas rešil vse hudobije“ (Tit. 2.) Oh, kako veliko hvaležnosti smo mu toraj dolžni! — Slehernemu, ki je za drugega porok, gre hvala in čast. Srednika in poroka se je za nas Kristus postavil svojemu nebeškemu Očetu, ter plačal naš dolg s svojo kervjo in svojim življenjem. Takih in tolikih dobrot bi pač nikdar nikoli pozabiti ne smeli!

Znano vam je, da je očistil Jezus ob neki priložnosti deset gobovih mož. Pa izmed vseh se je povernil komaj eden, da bi se zahvalil, in še ta je bil tujec. In kaj je rekel Kristus na to? Nehvaležnost deveterih ozdravljenih ga je zapekla v serce, da se milo pritoži rekoč: „Ali ni bilo deset očiščenih, kje pa je unih devet?“ — Varujmo se, kristjani! da ne poreče nam nekda Jezus očitovaje: „Vse sem vas odrešil, ali komaj eden in drugi se je skazal hvaležnega za toliko dobroto.“ Neverniki so bili hvaležni svojim dobrotnikom! celo divje zveri so hvaležne tem, ki jim strežejo, le vi ste bili za največo dobroto nehvaležni!“ — Take gerde nehvaležnosti nas obvaruj sam Bog! Nikdar ne pozabimo, zahvaljevati se za naše odrešenje, in pogosto iz serca zdihnimo: „Čast bodi Bogu Sinu!“

3. Na posled smo dolžni čast in hvalo še tudi sv. Duhu, ki je tretja oseba v presv. Trojici. Vidno je prišel sv. Duh binkoštno nedeljo nad aposteljne v podobi gorečih jezikov. Tudi pri Jezusovem kerstu se je vidno prikazal sv. Duh v podobi goloba nad glavo božjega Sina. Nas po navadi le nevidno obiskuje, ter nas posvečuje s svojo sveto milostjo. Da se je razlil v nas sv. Duh, to pa spoznavamo po tem, da se vnema v našem sercu ljubezen do Boga in do bližnjega, ker po tej dvojni ljubezni ostanemo mi v Bogu in Bog ostane v nas. Da se pa ta ljubezen vneme tem gotoviše v naših sercih, skazuje nam sv. Duh dvojno milost. On razsvitljuje nam um, da spoznamo, kaj je prav in dobro; in on nam nagiba voljo, da tudi radi sprejemamo in z djanjem spolnujemo, kar z umom za dobro spoznamo. Zraven tega nam deli sv. Duh še svoje posebne darove, brez katerih ne bi mogli dospeti na višo stopnjo keršanske popolnosti.

Poglejmo to reč nekoliko boljše, da se pokaže resnica bolj očitno. Povejte, kaj je storiti človeku, kedar je zašel v greh? Kaj

ne, pokore mu je treba in poboljšanja? Na oboje nas napeljuje dar strahu božjega, ki prežene greh iz nas. Ta dar je prav kakor terjak. Terjak je napravljen iz kač, in je vendar le zdravilo zoper strup. Tudi strah božji se spočne iz greha, vendar pa po besedah sv. pisma „strah božji greh prepoči!“ (Eccl. 1.) Tudi spričuje sv. pismo: „Kdor se boji Boga, delal bo dobro.“ (Eccl. 15.) Tedaj sv. Duh prejšnjemu daru pristavi še dar pobožnosti. Pobožnost pa v tem obstaja, da Bogu zvesto služimo, sebi mir vesti ohranimo, ali zgubljeni mir poiščemo, z bližnjim poterpljenje imamo, njemu dobrote skazujemo in dobrotljivo ga sodimo. Da se podpira v nas ta pobožnost, daje nam sv. Duh tudi dar učenosti. Po učenosti razsvitljeni spoznavamo, kaj nam je storiti, kaj opustiti, kaj ljubiti, kaj sovražiti, kaj želeti, kaj zavreči, da zadostujemo zapovedi: „Varuj se hudega in delaj dobro!“ Ker je pa hlapcu, kateri ve zapoved svojega gospoda, pa je ne spolnuje, zažugana večja kazen, zato nam daje sv. Duh tudi dar moči, da zamoremo tudi serčno spolnovati, kar smo spoznali za dobro in prav. Ta naša moč in serčnost ne sme biti pregnana ali prederzna, zato nam daje sv. Duh še dar sveta. Ž njim vladamo in berzdamo svoje moči, da ne delamo tje v en dan, temuč premišljeno odbiramo prave pripomočke, da svoj namen dosežemo. Da pa tudi ta svet modro uravnamo, zato daje nam sv. Duh dar umnosti ki nas napeljuje, da vsako reč dobro pregledamo, natančno pretresemo, previdno presodimo, in tako razločimo dobro od hudega. Na zadnje pride sv. Duh našemu umu še z darom modrosti na pomoč. Kar je umnost bistro iznašla, to modrost prav in previdno dodela.

Iz tega spoznavate, dragi poslušalci! koliko raznih dobrot dobimo od sv. Duha. Ali ne zasluži delivec tolikih milosti in darov vse naše hvale in serčne zahvale? Gotovo jo zasluži! Zatoraj radi skazujmo čast in hvalo svetemu Duhu rekoči: „Čast bodi Bogu sv. Duhu!“

Sklep.

Kedar tako premišljujemo milosti in dobrote, ktere nam dotekajo od presv. Trojice, spoznavali bomo tudi svojo dolžnost, da naj vedno hvalimo in častimo trojedinega Boga Očeta in Sina in sv. Duha. Pa tudi ničesar ni svetejšega, ničesar Bogu prijetnišega, in ničesar nam bolj koristnega, kakor častiti in slaviti presveto Trojico. — Radi in z veseljem spolnujmo to svojo dolžnost. Ne samo z jezikom, temuč tudi s srcem skazujmo čast trojedinemu Bogu; z mislijo z besedo in z djanjem hvalimo ga vekomaj! — Zdaj pa povzdignimo svoj glas in recimo: „Čast bodi Bogu Očetu, in Sinu in sv. Duhu; kakor je bilo v začetku, bodi še zdaj in vekomaj! Amen.“

Pridiga za praznik presv. rešnjega Telesa.

(Nauk o godu tega dneva. Gov. M. H.)

„Idite in učite vse narode.“ (Mat. 28, 19.)

V v o d.

Lepi prazniki in sveti časi cerkvenega leta so odperle bukve, ki nam oznanjujejo velike skrivnosti našega odrešenja. Že imena teh praznikov so lepa pridiga. Na primer, božični dnevi nas opominjajo včlovečenja in rojstva božjega Sina; postni čas nam oznanjuje skrivnost terpljenja in smrti njegove; velikonočni praznik nam kaže zmago in častitljivo vstajenje Jezusovo; binkošti nam kažejo poslanje sv. Duha in milosti, ktere ta sv. Duh svoji cerkvi deli.

Največi čudež božje ljubezni pa obhajamo danes, na god presvetega rešnjega Telesa. Hvaležno in veselo se spominjamo velikega in neizrekljivega čudeža, da je Sin božji in naš Zveličar, Jezus Kristus, pričujoč med nami v podobi belega kruha in vina. V tej ponižni podobi se daje našim dušam za živež v večno življenje.

Ljubi farani! mislim, da bo vam koristno in prav, ako govorim danes o veselem prazniku presv. rešnjega Telesa. Povedati vam hočem,

I. kako je bil ta praznik vpeljan, in

II. kaj ta praznik pomenja? P. m.

Razlaga.

I. Veliko skrivnost presv. rešnjega Telesa je postavil gospod na večer pred svojim terpljenjem. Tisti večer je vzel gospod Jezus, ko so bili odjedli po šegi očetovski velikonočno jagnje, kruh v svoje svete roke, je zahvalil, blagoslovil in razlomil in rekel: „Vzemite in jejte, to je moje telo, ktero bo za vas dano. To storite v moj spomin. Ravno tako je vzel tudi kelh po večerji rekoč: Ta kelh je nova zaveza v moji kervi. To storite, kolikorkrat bote pili, v moj spomin.“ (I. Kor. 11.) Sveta cerkev je obhajala spomin, da je bilo nam postavljeno presv. rešnje Telo, že od nekdaj na veliki četrtek. Vendar zavoljo žalostivega spomina kervave smrti Gospodove je bilo to godovanje bolj tiho in brez vesele slovesnosti. Še le pozneje se je podelilo kristjanom veselje posebnega praznika v čast rešnjemu Telesu. Mila previdnost božja se je poslužila neke slabe device, da se vpelje ta veseli praznik. Živela je v začetku 13. stoletja pobožna devica Julijana. Že v svojem petem letu je zgubila svoje ljube stariše, ki so bili prostega kmetiškega stanu, zavoljo tega so jo dali sorodniki pobožnim nunam v izrejo. Imela je ta pobožna deklica in njuna gorečo pobožnost do presv. rešnjega Telesa. V svojih

molitvah je gledala prikazen v podobi svitlega mesca, ki je bil pri kraju temen. Ta prikazen je bila vselej pred njo, kedar je molila, in po mnogem zdihovanji je bilo jej razodeto, da pomenja razsvitljeni mesec sveto se vojskujočo cerkev na svetu; temni kraj na mesecu pa pomenja, da manjka cerkvi poseben praznik presv. rešnjega Telesa, in da je ona izvoljena, vpeljati ta god. Dvajset let je nosila to veliko skrivnost vedno v svojem sercu, in ni se upala, povedati to razodetje. Potem pa se oserči in razodene dvema svetima in učenima duhovnoma, kar je bilo jej razodeto od Boga. Ta dva moža sta preiskovala ojstro to razodetje in se prepričala, da je resnično, in potem sta dognala pri škofu Robertu, da so zapovedali novi praznik za vso škofijo. Kmalo se je razširil tudi po drugih krajih, posebno med Nemci, in papež Urban IV. je zapovedal, da ima se obhajati praznik presv. rešnjega Telesa po vsem keršanskem svetu.

1. Tako se je godilo po besedi Jezusovi: „Hvalim te, Oče! da si odkril malim, kar si zakril modrim!“ Usmiljeni Bog se je poslužil borne device kmetiškega stanu, da poduči visokoučene škofe in cerkvene poglavarje, da naj postavijo in zaukažejo ta najveseliši praznik celega leta.

II. Zdaj pa uprašajmo še, kateri namen so pa imeli cerkveni poglavarji, ko so zapovedali in upeljevali ta praznik? Vsa božja služba naše sv. katoliške cerkve se suče okoli presv. rešnjega Telesa, čemu še poseben praznik? Jaz vam imenujem danes samo troje vzrokov tega praznika.

1. Upeljan je ta praznik, da oživlja našo vero v živo pričujočnost našega Jezusa Kristusa v presvetem rešnjem Telesu. O moj Bog! naša človeška slabost je velika. Čeravno verujemo, da je v presv. rešnjem Telesu naš Zveličar kot Bog in človek bistveno pričujoč, vendar jemljemo to skrivnost večkrat nekako mlačno in ponavladno. Kedar pa napoči veselo jutro godu rešnjega Telesa, in keršanska soseščina pride praznično oblečena v božjo hišo; kedar kleči duhovščina pred sv. oltarjem, in mešnik vzdigne monstranco z belim ter skrivnostnim kruhom in zapoje: *Pange lingua gloriosi*, hvali jezik skrivnost rešnjega Telesa; kedar se razvija procesija v lepem redu, ferfrajo bandera, pokajo streli, zapoje zvonenje, vzdigne se petje in glasna molitev: ali ne boš uprašal samega sebe, komu velja ta čast in to veselje? ali ne bo se oglasil v tebi glas, da vse to gre v hvalo Jezusu, ki je pričujoč v presvetem rešnjem Telesu? ali ne boš prav iz serca zapel: Častimo te, živi kruh angeljski; ti pravi človek si in Bog nebeški! O zares, prav v globočini duše mora se oživeti vera v pričujočega Boga in Zveličarja.

2. Drugi namen veselega praznika presv. rešnjega Telesa je pa ta, da bi skazali pred celim svetom, pred nebese in zemljo, svojemu Jezusu najvišo čast in svojo hvaležnost. To je on zaslužil s poniževanjem in zasramovanjem, ktero je prevzel, da nas odreši. Glej,

nekdaj so ga vlačili kot hudodelnika od Poncija do Pilata, od Ana do Kajfa, zdaj pa spremljamo ga kot kralja nebes in zemlje iz cerkve in v cerkev. Nekdaj ga je stavljali krivi sodnik pred ljudstvo s ternjem kronanega, zapljuvanega, zasramovanega, in divje ljudstvo je vpilo: križaj ga, križaj ga — zdaj se obračajo do njega v podobni belega kruha skritega vse verne oči, in na sto in sto jezikov kliče: Svet, svet, svet si Gospod Bog Sabaot! Nekdaj je visel na križu med dvema razbojnikoma, zapuščen in zasmehovan — zdaj ga obdaja cela keršanska družina in ga prosi, da naj bi blagoslovil nas in naše vse posestvo. Preljubi, to si jemljite k sercu in bote zastopili, čemu je bil upeljan današnji praznik.

3. Tretji namen današnjega godu je pa ta, da bi mi po svoji vernosti in ponižnosti Bogu povernili vso mlačnost in nemarnost, s katero smo se zadolževali skoz celo leto zoper presv. rešnje Telo. Ljubi kristjani! jaz nočem omenjati, koliko nečasti in zasramovanja se godi presv. rešnjemu Telesu po nevernih kristjanih, ki tajijo Jezusovo pričujočnost; jaz nočem omenjati, koliko nečasti se godi presv. rešnjemu Telesu po tistih grešnikih, ki pri božji mizi Jezusa po nevrednem sprejemljejo in tako sami sebi pogubljenje jedó: jaz omenjam samo to, da se pregreši tudi marsikteri verni kristjan zoper ta presveti zakrament. Prijatelj! Jezus je stal tam v monstranci na oltarju pri božji službi, pa tvoje misli niso bile pri njem, tvoje roke se niso sklepale za sveto molitev, in kam so se obračale tvoje oči? Glej, kolikokrat si imel priložnost in časa, da bi molil Jezusa v presv. rešnjem Telesu, pa ni te bilo blizo, da bi Bogu hvalo dal. Pogosto si hodil memo cerkve, kjer gori večna luč pred najsvetejšem zakramentom, ti pa nisi se spomnil svojega Boga in dobrotnika, temuč hodil si memo, znabiti še v hudih mislih in namelih. Kako milo vabi nas vse ljubi Zveličar: „Pridite k meni vsi, ki ste žalostni, — moje meso je zares jed in moja kri je zares pijača, — ti pa nisi prišel!“ Oh, odpusti nam, o Gospod, našo mlačnost in nemarnost, in prizanesi nam!

Sklep.

Toliko sem vam povedal, da bi zastopili pomen tega praznika, kterege obhajamo. Naj bi se spolnoval pri vas pomen tega veseliga godu. Vaša vera v ta presveti zakrament naj postane živa. Skazujte največo čast in zahvalo Gospodu Jezusu, svojemu Bogu in Zveličarju. Povračajte njemu po svoji današnji pobožnosti vsaj nekoliko tega, kar ste do zdaj zanemarjali. Vsi pa recimo prav iz serca: Hvaljeno in češčeno bodi presveto rešnje Telo.“ Amen.

Pridiga za II. nedeljo po binkoštih.

(Jezus v zakramentu rešnjega Telesa. Gov. F. R.)

„Nek človek je napravil veliko večerjo, in jih je veliko povabil.“ (Luk. 14, 16.)

V v o d.

Kaj pravite, ljubi moji! ktera je nek tista večerja, ktero danesne sv. evangelje omenja? Gotovo je tista, ktero je postavil naš Zveličar ravno pred svojo smertjo, in ktere spomin obhajamo ravno zdaj v tej osmini rešnjega Telesa. Gotovo ni nobena druga večerja, kakor Jezus Kristus sam v zakramentu rešnjega Telesa. Ta večerja je sam Jezus Kristus, ktereга uživamo pri sv. obhajilu, ktereга darujemo pri sveti meši, ktereга molimo v tabernakeljnu pod podobno kruha skritega. Ta večerja je tisti kruh, ki je iz nebes prišel, da nam moč in tolažbo in življenje deli, kedar ga sprejememo v svatovskem oblačilu, v milosti božji.

Prav primerno nam oznanjuje sveta cerkev ravno danes to sv. evangelje, da bi se spominjali z ljubeznijo in hvaležnostjo najsvetejšega zakramenta, presvete večerje. Zato se bomo pomudili danes pri tem sv. zakramentu in razlagal vam bom,

I. Da je Kristus v tem sv. zakramentu pričujoč, in

II. Kako je Kristus v tem zakramentu pričujoč?

Ne mislim, da tega ne verujete, in da moram vam to resnico še le dokazovati; govorim vam samo zategavoljo, da bote vedeli dokaze, na ktere se opera ta resnica naše sv. vere, in da bote tem gorečnije častili Jezusa v presvetem zakramentu. P. m.!

R a z l a g a.

1. Sveti Ljudovik, francoski kralj, je obolel tako hudo, da so ga prevideli s svetimi zakramenti. Ko pa mašnik, kateri je prinesel sveto popotnico, kralja upraša, ali veruje, da je Kristus v svetem zakramentu resnično pričujoč, reče kralj jasno in določno: Tako terdno to verujem, kakor bi videl tukaj le pričujočega Jezusa, kakoršen je šel v nebo. — Ravno tako terdno morate verovati tudi vi, ljubi moji! da je Jezus zares pričujoč v zakramentu presvetega rešnjega Telesa. Sveta vera nam spričuje to resnico s toliko jasnimi besedami, da o tem nikakor ne moremo dvomiti.

a) Že dolgo, preden je postavil ta sv. zakrament, obetal je ljubi Jezus ljudem svoje meso in svojo kri v jed in pijačo. Rekel je Kafarnavcem: „Jaz sem živi kruh, ki sem iz nebes prišel. Ako kdo jé od tega kruha, bo živel vekomaj.“ Na to

jim razklada, kakošen je ta kruh in reče: „In kruh, kterega bom jaz dal, je moje meso za življenje sveta.“ Kmalo potem jim spet reče: „Resnično, resnično vam povem, ako ne bote jedli mesa Sinu človekovega in pili njegove kervi, ne bote imeli življenja v sebi, zakaj moje meso je zares jed in moja kri je zares pijača.“ (Jan. 6, 51—56.) Ni dvomiti, da moramo te Jezusove besede ravno tako zastopiti, kakor so rečene; v prilikah ni govoril, to vam dokažem. Prebivalci mesta Kafarnaum so jemali te besede Jezusove, kakoršne so; ker pa jih niso razumeli, prepirali so se med seboj rekoč: „Kako nam more ta dati svoje meso jesti?“ Celo izmed njegovih učencev so se spodtikali nekteri, in so ga zapustili zavoljo te besede, ker ni jim šlo v glavo, kako bi zamogli uživati njegovo meso. Ako bi imele te Jezusove besede kak drug pomen, ako bi hotel Jezus ž njimi povedati samo nekako priliko, gotovo bi bil podučil poslušalce, da ne bi se spodtikali, in gotovo bi bil pomen razjasnil učencem, da ne bi ga zapuščali. Vendar tega Jezus ne stori, temuč terdno se derži svojih besed in reče svojim aposteljnóm: „Hočete tudi vi proč iti?“ (Jan. 6, 68.) To se pravi: Svojih besed ne prekličem, čeravno me vi vsi zapustite, zakaj jaz bom vam dal resnično svoje meso in svojo kri v jed in pijačo. Zatoraj, ljubi moji! nikar ne smemo jemati Jezusovih besed drugače, kakor v tem pomenu, da je ljubi Jezus pričujoč v zakramentu presv. rešnjega Telesa.

b) Kar je Jezus obetal, to je storil pri zadnji večerji. Sveti evangelisti Matevž (26, 26.), Marka (14, 22.), Luka (22, 19) in sveti Pavelj (I. Kor. 11, 23) nam poterjujejo vsi, da je vzel Jezus po večerji kruh in vino, zahvalil, posvetil in rekel: „Vzemite in jejte, to je moje telo: pijte iz tega vsi, to je moja kri.“ Ko je toraj izgovoril Jezus te besede, ni več imel v svojih rokah kruha in vina, temuč imel je v rokah svoje meso in svojo kri; ko so aposteljni zaužili, kar jim je podal Zveličar, niso zauživali kruha in vina, temuč Kristusovo telo in kri. — Besed Jezusovih ne smemo jemati v kakem drugačnem pomenu, kakor da bi hotel naznaniti: to pomenja moja kri. Kaj tacega se ne vjema z Jezusovo jasno besedo in tudi ne z okoljščinami, v kterih je rekel one besede. Pri zadnji večerji je opravljal Jezus neizrečeno imenitno opravilo. Overgel je namreč staro zavezo, in je postavil novo zavezo. Kedar pa preklicuje postavodajavec stare postave in nove oklicuje, takrat se ne posluži dvoumnih besed ali podob. Tako tudi Jezus ni govoril v podobah. Pri zadnji večerji je storil očitno oporoko, v kteri je naznanil svojim aposteljnóm svojo zadnjo voljo. Oporoke pa nikdo ne dela z neumljivimi ali nejasnimi besedami. Zato je govoril tudi Jezus besede v tem pomenu, kterega na sebi imajo. Pri zadnji večerji je postavil Jezus tudi novo versko djanje, novo daritev, ktere aposteljni nimajo samo verovati, temuč tudi spolnovati in dalje učiti. Zato Jezus ni smel govoriti v podobah, temuč tako jasno in zastopno, da so ga razumevali aposteljni, in da so

zamogli razumevati ga tudi vsi, ktere bojo aposteljni učili. Pre-
dragi! prazni so izgovori in resnica je, da je dal Jezus svojim apo-
stelnom pri zadnji večerji zares zauživati svoje meso in svojo kri.

c) S tem se vjema tudi nauk svetih cerkvenih uče-
nikov. Sv. Ciril Jeruzalemski uči: „Nikar ne imejte tega, kar
vidite, za kruh in vino; zakaj te reči so na besede Jezusove po-
stale telo in kri Gospodova. Nikar jih ne sodite po okusu, temuč
svesti si bodite, da sprejemate telo in kri Gospodovo.“ Sv. Ambrož
piše tako le: „Gospod Jezus pravi: To je moje telo. Pred svetimi
besedami, ki se izgovarjajo nad njim, daje se mu drugo ime, ime
kruha. Po posvečevanju pa spoznamo, da je telo Jezusa Kristusa.
On sam pravi, da daje svojo kri. Pred spremenjanjem daje se drugo
ime, ime vina. Po povzdigovanju se imenuje kri, in vi pravite Amen,
to je res.“ Sv. Krizostom govori: „Nikar ne ogledujmo le samo
tistih reči, ki se znajdejo na oltarji, temuč deržimo se besede Je-
zusove. Ta nas goljufati ne more, dokler nas lahko v zmoto zape-
ljejo naši počutki. Ker nam toraj njegova beseda pove: To je moje
telo, zatoraj bomo terdno verovali, in z očmi vere gledali.“ Ravno to
učijo tudi vsi drugi cerkveni očetje, vsi od kraja terdijo, da je
Jezus Kristus v zakramentu rešnjega Telesa resnično pričujoč. Kdor
bi hotel tajiti to resnico, moral bi zavreči jasne izreke sv. pisma,
zavreči vsa pričevanja svetih cerkvenih očetov, in zavreči vso do-
zdajno vero po vseh krajih sveta. Sveta katoliška cerkev pa je iz-
rekla: „Izobčen bodi tisti, kdor taji, da je v zakramentu sv. rešnjega
Telesa cel Kristus zares, resnično in bistveno pričujoč.“ (Conc. Trid.
sess. 13, 18.)

II. Nahajajo se tudi neverniki, kteri sicer verujejo, da je Jezus
v rešnjem Telesu pričujoč, vendar ne sam, temuč s kruhom in vinom. Ta
nauk je zaver gla sveta cerkev, mi pa hočemo verovati in zdaj pre-
miseljevati cerkveni nauk, kako je Jezus pričujoč v zakra-
mentu rešnjega Telesa?

a) Kristus je pričujoč pod podobo kruha in vina, kaj se to
pravi? Kader se izgovorijo pri sv. maši nad kruhom in vinom po-
svečevalne besede Jezusove, že zgubi se natora in bistvo kruha in
vina, in se spremeni popolnoma v meso in kri Jezusovo. Zatoraj
tudi to, kar se nam tudi po povzdigovanju vidi kot kruh in vino,
nič ni več kruh in vino, temuč je že pravo telo in prava kri Kri-
stusova. Od kruha in vina ne ostane ničesar družega, kakor le samo
zunanja podoba, kar zapazimo s počutki, namreč oblika, barva,
okus, duh, teža itd. Kedar tedaj gledate presv. rešnje Telo na
oltarji, ali ga zauživata pri sv. obhajilu, nikakor ne smete misliti,
da je Kristus sicer pričujoč, vendar le v kruhu skrit ali s kruhom
vkup. Bistvenega resničnega ni ničesar pričujočega, kakor samo telo
in kri našega Jezusa. Tudi ta nauk svete cerkve nam poterjuje sv.
pismo in ustno izročilo.

b) Pri zadnji večerji Kristus ni rekel: Med tem kruhom ali s tem kruhom je moje telo, med tem vinom ali v tem vinu je moja kri; temuč rekel je: „To je moje telo, to je moja kri!“ Pravi in natorni pomen teh besed je toraj ta le: To, kar imam v roci in vam podam, to je moje telo; in to, kar se znajde v tem kelhu in vam piti dam, je moja kri. Prej je bilo kruh in vino, zdaj pa je, kakor pravi Kristus sam, njegovo telo in njegova kri. Iz tega je očitno, da je spremenil Jezus kruh in vino v svoje telo in svojo kri, kakor je nekdaj v Kani Galilejski bistvo vode spremenil v bistvo vina. Prej je bil na mizi kruh in vino; ko pa je izgovoril Jezus nad kruhom in vinom svoje svete besede, v tistem trenutku se je vse spremenilo; kruh in vino je postalo telo in kri Kristusova, le samo zunanje podobe so ostale še prejšnje.

c) Tako razlaganje Jezusovih besed nam poterdujejo še boljše sveti cerkveni očetje, kateri vsi prav razločno učé, da se spreminja kruh in vino v Jezusovo telo in kri. Dovolite, da nektere omenjam. Sveti Irenej pravi: „Iz zmesi v kelhu postane kri, in iz razlomljenega kruha telo Kristusovo.“ Sv. Ciprijan piše: „Kruh, ki ga je dal Kristus svojim učencem, se je spremenil ne v ozir podobe in zunanje oblike, temuč v svoji lastni natori, in je meso postal na vsemogočno besedo.“ Sveti Ciril Jeruzalemski uprašuje: „Ali mar tisti, ki je vodo spremenil v vino, ne zasluži vere, kedar spreminja vino v kri? Pod podobo kruha nam daje svoje telo, in pod podobo vina svojo kri. Za terdno tedaj verujte, da to, kar se nam vidi kruh, ni več kruh, čeravno okus nasprotno spričuje.“ Sveti Gregor Nisanski piše: „Vsi verujemo resnico, da kruh, kterege mašnik posveti z božjo besedo, postane meso Sina božjega. Ta vspeh ima močni blagoslov, kateri natoro kruha in vina spreminja v telo in kri Gospodovo.“ Iz tega spoznavajte, da učé vsi cerkveni očetje in učeniki, da se spremeni pri sveti meši natora kruha in vina v telo in kri našega Zveličarja.

Sklep.

Rimski cesar Helijogabal je povabil nekega dne najimenoitnejše može rimskega starašinstva na kosilo. Povabljenin se je zbralo obilno število v prekrasno okinčanih sobanah. Ko se vsedejo, začno strežaji jedi na mizo nositi. Lepe in okusne so bile jedi videti, pa bile so lesene ali perstene in vse ponarejene iz neprebavljivih reči. In ko so se nagledali, vstali so povabljeni gostje bolj lačni izza mize, kakor so bili se vsedli. — Ravno taka bi se godila tudi nam, ako bi tajili Jezusovo pričujočnost v presvetem rešnjem Telesu. Od sv. obhajila bi ne imeli družega, kot senco in meglo. Po nauku sv. cerkve pa deržimo se te resnice, da je naš Zveličar zares pričujoč v zakramentu presvetega rešnjega Telesa. Njemu bodi čast in hvala zdaj in vekomaj. Amen.

V god ssv. apost. Petra in Pavlja.

(Trije ključi nebeškega kraljestva. Gov. M. T.)

„Tebi bom dal ključe nebeškega kraljestva.“
(Mat. 16, 19.)

V o d.

Že stara navada je, da se podajo vojskovodju, kedar kakošno mesto ali terdnjavo premaga, pri njegovem vходу ključi do vrat. Tudi prvim kraljevim služabnikom se poda, kedar svojo službo nastopijo, zlat ključ v roke, to pomenja, da se smejo od sedaj z naprej v kraljevem posloplju prikazati. Imenitni in pomenljivi so ti ključi, pa še imenitniši in pomenljiviši so ključi, od katerih Kristus v današnjem sv. evangeliju govori rekoč: „Tebi bom dal ključe nebeškega kraljestva.“ Da, te ključe nebeškega kraljestva bi gotovo vsak izmed nas hotel imeti; zakaj ključi vseh mest, terdnjav in cesarskih posloplij bi nam nič ne pomagali, ako bi nam manjkalo ključev nebeškega kraljestva, in bi bili pregnani spred nebeških vrat. Toda v nebesa priti ni lahko, „zakaj nebeško kraljestvo, silo terpi in le tisti, ki se s silo bojujejo, ga nase potegnejo“; in drugod govori Kristus: „Kako ozka so vrata in kako tesna je pot, ki pelje v življenje, in kako malo jih je, ki jo najdejo!“ Sv. evangelist Janez popisuje zveličanje teh, ki v nebesih prebivajo in pravi med drugim: „Glej! prebivališče Boga z ljudmi, in prebival bo z njimi. In oni bodo njegovo ljudstvo, in Bog sam, njih Bog, bo z njimi. In Bog bo obrisal vse solze od njih oči, in smerti ne bo več; tudi ne bo več ne žalovanja, ne vpitja, ne bolečine, ker poprejšnje je minulo“ (21, 3. 4.) Kdo izmed nas, ljubi moji, bi ne imel rad ključev tega svetega mesta božjega? Kdo si iz serca ne želi, v tej hiši božji sedeti? „Srečni so, pravi kraljevi prerok, kateri prebivajo v tvoji hiši, o Gospod!“ Blagor toraj tudi nam, da Zveličar ni dal le sv. Petru, ampak tudi slehernemu od nas ključev nebeškega kraljestva. Tri take ključe nebeškega kraljestva vam hočem še jaz danes podati, in vi jih blagovoljno sprejemite, da vam odprejo vrata v sveta nebesa. P. m.!

R a z l a g a.

1. Pervi in najpotrebniši ključ, brez kterega ne more nihče v nebeško kraljestvo, je sv. kerst in keršanska vera. Zato je rekel Zveličar svojim apostoljnom, ko je razpošiljal je križem sveta, da naj oznanujejo kraljestvo božje: „Pojdite po vsem svetu in oznanujte evangelje vsem stvarim. Kdor bo veroval in bo kerščen, bo zveličan; kdor pa ne veruje, bo pogubljen.“ In v pogovoru z Nikodemom pravi: „Resnično, resnično ti povem, ako

kdo ni vnovič prerojen, ne more gledati božjega kraljestva.“ (Jan. 3, 3.) Po povelju svojega Učenika je ponudil sv. Peter binkošno nedeljo ta ključ nebeškega kraljestva najpoprej Judom, in je oznanoval Kristusovo evangelje s tolikim pridom, da se jih je okoli 3 tavitent spreobrnilo in dalo kerstiti. Kar je pa Peter začel, ravno to so nadaljevali drugi apostelnj. in to spolnujejo njih učenci in nasledniki notri do dan danes. Oni so Jezusov nauk, ki ima moč vse zveličati, kateri ga ohranijo, oznanovali v vseh časih, po vseh krajih in vsem ljudem; in zahtevali so vere in kersta od njih, da bi bili zveličani. Milijone in milijone jih je bilo, katerim sta bila kerst in vera ključ nebeškega kraljestva. Veliko pa jih je še, ki tavajo v temah zmot in molikovanja, in ne poznajo tega ključa nebeškega kraljestva, in tako Bogu dopasti ne morejo.

Ko se je v l. 1519 Ferdinand Magellan na barko „Viktorijo“ podal, da bi po morju okoli in okoli zemlje prišel, vzame seboj 237 tovaršev. Kdo bi popisal vse nezgode in nesreče, ktere so morali ti na svojem popotovanju prestati? Sedaj so bili za voljo vročine in mraza, sedaj za voljo lakote in žeje, sedaj zavoljo morskih roparjev, sedaj zopet zavoljo boleznj v velikih zadregah. Še le čez 1224 dni prijadra barka nazaj v Seviljo, od koder je bila odrinila. In kaj mislite, koliko jih je od unih 237 še nazaj prišlo? Nič več, kakor 18, in še ti taki, da jih je bila sama kost in koža; ko so se poleg svoje obljube s prižganimi voščeniimi svečami podali v Seviljsko cerkev, da se zahvalijo Bogu, bili so bolj koščeni smerti, kakor ljudem podobni. Od vseh krajev je vrelo ljudstvo skup in neverjetno je, kako so jih vsi blagrovani, da so ubežali tem nesrečam, ktere so pokončale 219 družih mož. Ako pa to prigodbo na se obrnemo, koliko bolj srečni smo še le kristjani! Na milijone se jih pogrezne izmed Judov, nevernikov in krivovercev v večno pogubljenje, le kristjan se zamore te nesreče oteti, le mi imamo ključ nebeškega kraljestva. In od kod ta sreča? Ali bi ne bilo Bogu mogoče, da bi bili v Aziji, ali v Afriki, v Braziljanskih gojzdih rojeni, ali med človekojedce južnega morja pahnjeni? Ko bi bili rojeni med Turki, živeli bi po slepoti njih Alkorana, in naša največa sreča bi bila maščevati se nad keršansko kervjo. Ako bi bili rojeni med Judi, preklinjali bi Kristusa, goljufani od pravljic judovskega Talmuda. Ako bi bili rojeni med neverniki ali krivoverci, zasramovali bi z njihovo terdovratnostjo kat. cerkev, njene šege in obrede. Če bi bili rojeni med Indijani in zamorci Avstralije, bi živeli kakor divja zver od ropa, umorov in pobijanja. Pa, glejte brezimne sreče! prižgal nam je Bog luč zveličanske sv. vere, in dal nam sv. zakramente kot pripomočke v zveličanje, ki so milijonom družih odrečeni. Imejte toraj sv. kerst in sv. vero kakor prvi in najpoglavitniši ključ nebeškega kraljestva!

Ako pa hočemo v življenje iti, nam ta ključ še ni dosti; temuč naša vera se mora

2. v delih kazati. Po takem so dobra dela drugi ključ do nebeških vrat. — Sv. Avguštin pravi: „Molitev pravičnega je ključ nebes.“ Ali ne le molitev, ampak tudi post, miloščina in druga dobra dela. Sv. Avguštin govori od tega še bolj razločno, ko pravi: „Ljubi moji bratje, z vso skerbjo si prizadevajmo, da si s ključi dobrih del nebeško kraljestvo odpremo, ker s hudimi deli se nam zaprejo vrata v življenje kakor s ključavnicami in zapahi.“ Iz prilike od modrih in nespametnih devic vidimo, da se pogubi polovica ljudi zavoljo pomanjkanja dobrih del. Zakaj namreč se jih imenuje med desetimi devicami pet modrih in pet nespametnih? Zakaj se jih pet k ženitovanju poda, zakaj so peterim vrata zaperta? To je za tega del, ker so modre device svoje svetilnice imele z oljem napolnjene in so bile pripravljene, za ženinom iti, kedar pride; unim pak je olje v svetilnicah pošlo, in tako ženinu niso mogle postreči. „Keršanska vera, pravi sv. Hijeronim, je lepa svetilnica; olje v njej so dobra dela in spolnovanje božjih zapoved; plamen svetilnice je ljubezen do Boga in do bližnjega, in svit tega plamena je pošteno vedenje, nad katerim se bližnji spodbada po besedah Kristusovih: „Tako naj sveti vaša luč pred ljudmi, da vaša dobra dela vidijo, in hvalijo vašega Očeta, kateri je v nebesih.“ Kakor pa svetilnica, naj je še tako lepa in draga, nič ne koristi, če zavoljo pomanjkanja olja ne more svetiti, tako tudi vera nič ne koristi, ako se v dobrih delih delavne ne skazuje. „Kaj pomaga, bratje moji! piše sv. Jakob, ako kdo pravi, da ima vero, del pa nima? Ali ga bo vera zveličala? Vera brez del je mrtva. Mnogo jih bo takih, da bodo z mrtvo vero k vratom nebeškega ženitovanja prišli, in terkali rekoč: „Gospod! odpri nam, mi smo po sv. kerstu tvoji postali, in smo tvojo sv. vero spoznavali. „Vendar takim poreče Kristus, nebeški ženin: „Jaz vas ne poznam“; in nebesa bodo za nje zaperta.

Kako srečne bi se bile štele nespametne device, ako bi bile pred zapertimi vratmi stoječe imele ključ od ženitovanske obednice! Mi, kristjani! si lahko tudi ta ključ pridobimo, ako se ne le k pravi veri spoznavamo, temuč tudi dela sv. vere opravljamo. „Ne vsak, pravi Kristus, kdor mi pravi: Gospod, Gospod! pojde v nebeško kraljestvo, ampak kdor stori voljo mojega Očeta, kateri je v nebesih.“ In mladenču, ki ga je uprašal: „Mojster, kaj naj storim, da dosežem večno življenje?“ je odgovoril: „Ako hočeš v življenje iti, spolnuj zapovedi.“

Kristjani! glejte svojo srečo! Mi zapovedi dobro poznamo, mi imamo moč jih spolnovati, Bog sam pomaga naši slabosti, nam daje hoteti in spolnovati. Ako nam toraj Kristus enkrat poreče: „Jaz vas ne poznam,“ tedaj bomo pač sami krivi, da smo si vrata v nebesa zaklenili. „Toraj bratje moji, (vam kličem z besedami sv. Petra), podvizajte se bolj in bolj z dobrimi deli, da si zagotovite svoj poklic in izvoljenje!“ Naj bo dobro delo še tako majhno, vendar

ga radi storimo iz ljubezni do Boga. „Ali jeste, ali pijete, ali kaj drugega delate, vse storite v Božjo čast.“ Ko je ležal pobožni Janez Soto, neduhoven brat iz reda Jezuitov, na smertni postelji, prosi svoje sobrate, da naj mu podajo v steni zasajeno šivanko. Bratje se mu čudijo, in mislijo, da ni več pri pravi pameti. Ali on jih le še zopet za šivanko prosi. Ko mu jo podajo, pokaže jo bratom in reče: „Vidite, bratje moji! ta šivanka je moj ključ do nebes, zakaj vsako kerpo, ki sem jo ž njo naredil, naredil sem v božjo čast in iz ljubezni do svojih bratov; zato upam, da mi bo Bog milostiv in mi bo nebesa odperl.“ — Tu imate posli delavci in dninarji izgled, da tudi vi lahko veliko dobrega storite, ako le obračate svoja vsakdanja opravila v božjo čast in v zveličanje svoje duše. Vsako teh del vam bo ključ do nebeškega kraljestva.

3. Tretji ključ, kateri je nam grešnikom potreben za nebeško kraljestvo, je z a k r a m e n t s v. p o k o r e. Od tega ključa govori Kristus v današnjem sv. evangelju, ko Petru pravi: „Tebi bom dal ključ nebeškega kraljestva. Vse, karkoli boš zavezal na zemlji, bo zavezano tudi v nebesih, in karkoli boš razvezal na zemlji, bo razvezano tudi v nebesih.“ To oblast, katero je obljubil Zveličar s temi besedami Petru, dal je njemu in drugim apostelnom in njih naslednikom na dan svojega vstajenja. Prikazal se jim je namreč pri zapertih vratih in je pozdravil rekoč: „Mir vam bodi!“ Na to je dihnil v vsakega posebej in rekel: „Prejemite sv. Duha, katerim bote grehe odpustili, so jim odpuščeni, in katerim jih bote zadržali, so jim zadržani.“ S temi besedami je Kristus v svoji cerkvi zakrament sv. pokore postavil, po katerem se odpuščajo skesanim grešnikom njih dolgovi in zadolženja.

Kristjani, kako srečni smo, da smo udje tiste sv. cerkve, ki je od Kristusa samega sprejela oblast grehe odpuščati! Ni nam treba obupati, naj bi bili Boga še s tolikimi grehi razžalili. Kakor je nekdaž Zveličar sam grešnikom rekel: „Zaupaj, hči! tvoji grehi so ti odpuščeni; pojdi v miru, in nikar več ne greši!“ tako sedaj cerkveni mešnik na božjem mestu reče: „Odvem te tvojih grehov v imenu Očeta, in Sina, in sv. Duha.“ Bog bi bil sicer človeka, ko je bil grešil, ravno tako lahko, kakor hudobne angelje, za vselej zavergel. Vendar iz neskončne svoje ljubezni in nezmernega usmiljenja tega ni storil, temuč mu je podal v zakramentu sv. pokore ključ, s katerim si zamore zaklenjena nebeška vrata vnovič odpreti. Zato z Davidom veseli zapojmo: „Zahvaljujte se Gospodu; zakaj on je dober, ker njegovo usmiljenje traja na večno.“

Sklep.

Poglejte sedaj, ljubi moji! kako nas je obdaroval Gospod brez vsega našega zasluženja pred veliko družimi narodi. V sv. kerstu in v edino zveličanski sv. veri, v dobrih delih in v zakramentu sv.

pokore nam je podal tri ključe nebeškega kraljestva. O da bi se pač teh ključev posluževali, da bi bila srečna nebеса kdaj naš nestrohljiv, neognjušen in nezvenljiv delež! (I. Petr. 1, 4.) Trdno se toraj deržimo sv. vere, in sad te vere naj bodo najzlahotnejša dobra dela. Ž njimi obogatenim nam poreče Gospod konec našega življenja: „Pojdi v veselje svojega Gospoda.“ Amen.

Pridige ob raznih priložnostih.

Nagovor pri slovesnem sklepu Šmarnic.

(Marija, naša ljuba Gospa. Gov. J. A.)

„Tvoje ime je kakor izlito olje.“
(Vis. pesem 1, 2.)

V v o d.

Kakor se lep duh razprostira, kedar se dišeče olje razlije; tako nam tudi vse lepe lastnosti kacega dobrega človeka na misel hodijo, kedar slišimo njegovo ime ali kedar ga sami izrečemo. Zato imenuje tudi sv. Duh v visoki pesmi ime ljubljene neveste izlito olje: „Tvoje ime je izlito olje!“ — Če pa ženin v visoki pesmi ime svoje neveste izlito olje imenuje, kako sladko, kako prijetno in ljubeznjivo nam mora še le ime Marije biti, ki nas spominja najboljše matere in najsvetejše Device. Nekako veselje nas mora vselej prešinjati, kedar slišimo ime Marije, ali kedar sami to ime izrekamo. Pri tem imenu nam morajo vse njeno zasluženje, njena vzvišenost, njena ljubeznjivost in dobrotā na misel priti. — Pa tudi to, kar njeno ime pomenja, nas mora navdajati s spoštovanjem, z zaupanjem in veseljem. Ime „Marija“ pomenja po razlaganju cerkvenih učnikov: Morje britkosti, Miro, Morsko zvezdo, Razsvitljeno in Razsvitljevalko, pomenja pa tudi Gospo. Posebno s tem zadnjim imenom Marijo večkrat počastimo, ko jej pravimo: „Naša ljuba Gospa!“ Tudi bratovščino imamo: „Naše ljube Gospe presv. Serca“, tisuč in tisuč ustnic izrekuje zjutraj in zvečer ta klic.

Poglejmo toraj danes, ko obhajamo zadnje Šmarnice tega leta, zakaj da Marijo imenujemo Gospo, in prepričali se bomo, da se Marija po pravici imenuje

1. Gospa,
2. Ljuba Gospa,
3. Naša ljuba Gospa.

Začnem v sladkem imenu Marije! in podati vam hočem ta nauk v spomin te lepe pobožnosti do naše ljube Gospe Marije.

Razlaga.

1. Marija se po pravici sme imenovati Gospa, in sicer že zato, ker je

a) Mati Jezusova. — Veliko je žen pod cesarjem, imenitnih in bogatih, katerim pravimo gospé; ali vendar prva gospa je le cesarjeva mati ali njegova supruga. — In kako bi tedaj Marija ne bila gospa, ki je mati tistega, ki je vse stvaril, ki vse ohrani in vlada, ki je zares Gospod vsega sveta. Če je Jezus kralj nebes in zemlje, ali ne bomo potem njegovo mati pozdravljali kot nebeško kraljico? Če je Bog svojemu Sinu dal ime čez vsa imena, ali ne zasluži potem njegova mati imena Gospa? Če je Jezus sodnik živih in mrtvih, ali je potem še kje kakošna večja Gospa, kot Marija, mati tega sodnika?

b) Marija pa je Gospa tudi zavoljo svoje mogočne priprošnje. Če Jezus prošnje svetnikov in angeljev sprejemlje, koliko več bo uslišal prošnje svoje matere. Svetniki in angelji, če tudi veliki prijatelji božji, so le njegovi služabniki; Marija pa je in ostane njegova Mati tudi v nebesih. Če pa zemeljski sinovi, ki matere le nepopolnoma ljubijo, vendar njih prošnje radi uslišujejo, ali bo mar Jezus prošnje svoje matere zavergel? Tega ne, ako bi že svetnikov in angeljev več ne poslušal, svojo mater bo vendar še uslišal. Marija prosi svojega Sina, kar hoče, in Jezus jej tudi vselej da, kar želi; ker tudi ona Njemu na svetu nebene prošnje ni odrekla. Ni tedaj presiljeno, če cerkveni učeniki Marijo v nekem pomenu vsemogočno imenujejo. Kakor je namreč Jezus po svoji natori vsemogočen, pravi sv. Ligvori, tako je Marija po gnadi vsemogočna, to se pravi, da s svojimi prošnjami vse dosega, kolikor prosi!

Po pravici tedaj smemo Marijo Gospo imenovati, ker je Mati najvišega Gospoda in ker več premore s svojimi prošnjami, kot kterasibodi druga gospa. — Mi pa Mariji ne pravimo samo Gospa, ampak

2. Ljuba Gospa. In zakaj tako?

a) ker je že sama na sebi tako ljubeznjiva. Od kakošnega dobrega in prijaznega človeka pravimo: To je ljubeznjiv človek; vsak ga mora rad imeti, kdor ga le pozna. In glejte, to še veliko bolj od Marije velja. Kdor njeno življenje, njene čednosti pozna, mora nad njo dopadanje imeti in spoznati, da je res ljuba Gospa. Sam sv. Duh pravi od Marije: „Vsa si lepa, prijateljica moja, golobica moja! in madeža ni v Tebi!“ — Zato se ne smemo čuditi, če so bili svetniki vsi iz sebe, kedar so njeno ime izrekovali ali le na njo mislili. Zveličani Henrik Suso pravi, da se mu ime Marije kakor med sladko po srcu zlije in zakliče: O Marija, kakošna še le moraš sama biti, ko je že tvoje ime tako sladko in prijetno!

b) Marija je pa tudi ljuba Gospa, ker nas tako ljubi, ker nam je tako neizrečeno dobra. To je že na zemlji pokazala, ko je prosila na ženitnini v Kaani Galilejski Jezusa za svate, da bi jim vina priskerbel. Koliko bolj nam zdaj v nebesih v naših potrebah pomaga, ko se njena ljubezen gotovo ni zmanjšala; saj ljubezen ne mine! Marija je bila do ljudi usmiljena, ko je še po zemlji hodila, koliko bolj bo zdaj usmiljena, ko v nebesih kraljuje (sv. Bonaventura). Uzrok pa nam pove sv. Ligvori in pravi, da tam našo revščino še bolj spozna, toraj tudi več usmiljenja z nami ima!

Naj bodo tedaj potrebe kakoršne koli, le radi pribežimo k tej ljubi Gospej in prepričali se bomo sami, da je res ljuba, dobra, ljubeznjiva in usmiljena Gospa. — Kar nas pa k zaupanju do Marije še bolj priganja, je pa to, da je ona

3. Naša ljuba Gospa; to se pravi: Marija je naša ljuba Gospa, ker smo

a) katoliški kristjani; ker mi Marijo posebno in prav častimo. Neverniki, Judje, razkolniki, drugoverci ne morejo reči Mariji in jej tudi ne rekó: Naša ljuba Gospa, ker jo ne časté, ker se jej ne priporočujejo, in ker jej še celo čast odjemljejo. — Drugoverci ne verujejo, da je Marija brez madeža spočeta in tudi tako imenovani starokatoličani so zaverгли to resnico, odkar so se ločili od prave katoliške cerkve. Sploh je znamenje pravega katoličana, da preserčno, otročje časti Mati božjo; nasproti je pa znamenje hudobnega od vere odpadlega, ali vsaj zanikernega, kristjana, ako te ljubezni nima. Imamo tudi izgleda, da se poverne drugoverec še le potem v kat. cerkev, ko je začel zopet Marijo častiti. Tako nam kaže zgodovina v kat. cerkvi vseskozi Marijine častilce v vseh stanovih; kralji in cesarji niso bili najzadnji med njimi. Velikanske cerkve Mariji postavljene še zdaj pričajo njih češčenje in otroško udanost do Marije. Da le nekte re imenujem: post. sv. Ludovika francoskega, sv. Leopolda Avstrijskega, sv. Štefana Ogerskega. Mariji v varstvo so izročevali tudi svoja kraljestva; še celo v denar so kovali Marijino podobo. — Tako je tedaj Marija res Gospa katoliške cerkve in ker srečo imamo, da smo otroci in udje te cerkve, je Marija po pravici: Naša ljuba Gospa.

b) Pa še bolj jo tako smemo imenovati mi Slovenci, ker po naših krajih se Marija še bolj časti. Sicer vsi pravi katoličani Marijo časté, kakor smo slišali; ali tako iskreno, vroče in stano vitno pa malokje drugod kot po slovenskih pokrajinah. Koliko je božjih potov Matere božje, h katerim se Slovenci tako radi zatekajo! Samo na Kranjskem je 63 večih in 112 manjših cerkev Mariji posvečenih. Ni je cerkve med nami, da bi ne bil v njej kak altar ali saj podoba Matere božje. Koliko bratovščin je med nami Mariji v čast? V vseh so pobožni naši Slovenci zapisani! Mar tedaj nimamo prav, da jej pravimo: Naša ljuba Gospa! saj je res naša, ker smo kat. kristjani, saj je res naša, ker smo pobožni Slovenci!

Sklep.

Tedaj smo slišali danes, zakaj se Marija imenuje: Gospa. Ona je zares Gospa, ker je mati Jezusova, mogočna pomočnica kristjanov. Ona je pa tudi ljuba Gospa, ker je sama na sebi tako ljubeznjiva in do nas tako dobra in usmiljena. Ona je pa še posebno: „naša ljuba Gospa“ ker smo kat. kristjani in pobožni Slovenci. Toraj le kličimo to Gospo na pomoč, da nam pomaga zdaj, ko se vojskujemo, pomaga pa še posebno na zadnjo uro! Predragi častilci Marije! zbirali ste se ves mesec dni v tej prijazni cerkvi, da počastite Mater božjo pred to lepo podobo rožne Device. Vsakega dne ste jej spletali lepe vence iz pobožnih molitvic in lepih pesem. Ohranite to lepo navado še za naprej, in kedar se poverne čez leto Marijini mesec, povračajte se tudi vi pred to Marijino podobo. Med letom pa ne pozabite nebeške kraljice, temuč vsakega dne zdihujte k njej: Marija, naša ljuba Gospa — prosi za nas Boga! Amen.

Nagovor pri pogrebu.

(Disce mori. Gov. F. R.)

„Bodite trezni in čujte, zakaj vaš sovražnik, hudič, hodi okolj kakor rujoveč lev in išče, koga bi požerl!“ (I. Pet. 5.)

V v o d.

Kršanski pogrebci! prišli ste čez polja in travnike z merličem na ta posvečeni kraj. Med potom ste videli, kako zdaj po zemlji vse rase, zeleni, cveti in sad donaša. Pa ne bo zmiraj tako ostalo; s časom pride jesen in zima, vse bo spet kakor mrtvo.

Cvetljica ali rožica na travniku, kako lepa je in kako prijetno diši! Pa serp ali kosa jo pokosi, da rožica vene in vsahne; živina jo popase, da je ni več; slana jo posmodi, da ozebe in glavo pobesi. Glejte cveteče življenje in roda smert, kako sta si blizo!

Drevo pred vašo hišo kako je košato, ali drevo v gori kako je visoko in močno! Pa pride červ in spodjeda koren, ali pride človek in poseka drevo ali pripiha vihar in podere deblo, da ni več lepote ne sence na njem. Glejte smert in življenje kako sta si blizo!

Serna in divja koza skačeta brezskrbno po gori, svobodno si iščeta veselje in živež. Pa lovec jo ugleda, puško nameri, in pok! živinče se zvali mrtvo na tla. Glejte smert in življenje kako sta si blizo!

Enako je tudi v človeškem življenji. Človek, danes še zdrav in vesel, znabiti že jutre na parah leži. Doživeli ste to sami z ravno tem merličem; saj umirajo naglo tudi ljudje, ki so upali še

dolgo živeti. Zato bodite trezni in čujte, zakaj vaš sovražnik, hudič, hodi okoli in išče, koga bi požerl.

Vi ste pogrebci, da bi za dušo rajnega poskerbeli, in truplo rajnega podjali v posvečeno zemljo na mirni počitek, zato ste prišli na ta kraj. Pri tej priložnosti pa pogledjmo in premisljmo Bogu v čast in našim dušam na zveličanje nekatere resnice o življenju in smerti. P. m.!

Razlaga.

A. Neki zgodovinar že davno minulih let, Herodot, nam pravi: „Žalost me obide, kedar pomislim, da izmed toliko tavžent zdaj živečih ljudi čez sto let nobenega ne bo več na svetu.“ Da je zares tako, to sami veste, zato učimo se umreti.

Keršanski človek! veliko je ljudi, kar jih vsakega dne umerje. Na vsako minuto pride eden merlič, na vsak dan jih umerje 1440 ljudi, in vsakega leta se jih 525.600 preseli v večnost. Včeraj meni, danes tebi, to je navadni psalm odmertih. Vsi gremo tje zapored v večnost. To je postava življenja na svetu: roditi se, rasti, hirati, umirati. Vsi pomerjemo s časom; kakor vode, ki se ne povračajo, tako se pozgubimo v zemljo. Kar se rodi, ima tudi svoj konec. Sveto pismo pravi: „Ne veseli se smerti svojega sovražnika, vedi, vsi umerjemo.“ (Eccl. 8, 8.) Z nobenim denarjem se ne odkupiš, iti moraš.

Spomni se smerti, zakaj smert vedno na prežilu stoji. Koliko jih je umerlo med pogovorom, med smehom, pri jedi, v sanjah, v spanji. Začeli so pogovor, smeh, pojedino, spanje ali sanje: pa dokončali ga niso, bili so poklicani, ko niso se zaupali. Smert ima povsod svoje zasede in kote: strupna zel, mala ranica, turič, opeklina, ribja koščica, kapljica vode, in na tavžent drugih reči človeka zamori. Zatoraj nikoli nismo varni pred smertjo; čeravno se vidi naše zdravje še terdno in dobro, varni še nismo!

Tatje ne napovedó, kedaj bojo prišli krast: tudi smert te navade nima. Zato pravi sv. pismo: „Dobro vedite, da bo dan Gospodov prišel kakor tat po noči.“ (I. Tes. 5, 2.) Ako bi pa mi vedeli, da pridejo to noč tatje nas okrast, takrat bi se mi postavili na stražo, in bi zavarovali se pred njimi. Da pa smert nas zajeme, to vemo; celo še to vemo, da nas smert kmalo obišče, zakaj le pičica je naše življenje na svetu, večno je pa prihodnje življenje. Zato pripravimo se, in bodimo zmiraj pripravljeni, da nas smert ne zagradi v zmedah in zmotah.

B. Keršanski človek! negotov je čas tvoje smerti, nobena ura ga ne pokaže; povsod ti je smert za petami, kaj si toraj domišljuješ dolgo versto let? Sladka ali nevarna nespamet je to, nadejati se dolzega življenja, na dobro življenje pa ne misliti: zato učimo se prav živeti.

Delaj dobro in varuj se hudega, to je vsa keršanska pravica. Ti pojdeš v večnost, in pojdeš kmalo, pa nič ne boš vzal seboj, kakor le samo to, kar si dobrega storil, in kar si hudega doprinesel. Če pa zmiraj in povsod dobro delaš, potem ni treba bati se smerti, ona popelje tebe le v lepšo ter nebeško deželo. Kedar pa težko zdi se tebi dobro storiti, ali hudega se izogniti: tedaj spomni se tistega jutra, kteremu večera ne boš več doživel, ali tistega večera, kteremu jutra ne boš več gledal. To bo tebi zdaten pomoček, da se dobrega deržiš, in grešnega bojiš. Na dalje pa še:

Imej poterpljenje sam seboj in z drugimi ljudmi. Ta čednost je nam vsem močno potrebna. Veliko je prenesti; kdor nima poterpljenja, ta je samemu sebi in drugim na poti. Sveti Bernard pravi: Dobro je to življenje, hudo prenašati in dobro delati, in tako ostati do smerti. Naši učenci k Bogu so žalost in britkost. Biti stert in ne tožiti, to se pravi nebo od daleč pozdravljati. Truden in poln skerbi gre kmet na delo in setev, vesel pa vrača se in spravlja bogato žetev na dom. Tako je tudi v dušnem življenji, zato poterpi, Bog bo pomagal.

Ne zgublaj dražega časa, zakaj tudi čas beži, ne le samo beseda. Na mesto požgane hiše postavi se druga, za zgubljeni čas pa ni nadomestka. Vsaka zguba se daje poravnati, zgubljeni čas pa ne. Denar, čast, premoženje zgubiti — velika zguba; zgubiti čas — največa zguba! Čem več časa si zgubil, tem strašnejše bliža se smert. Kaj hodiš za norčijami, umreti moraš. Delaj in se trudi, dokler moreš; eden je nad teboj, ki te vidi, ki ve tvoje misli, in tvoja dela šteje.

C. Keršanski človek! poglej svojih grehov število. Spomni se jih, ti pena! Seštej svoje grehe, svoje pregrešne želje, svoje nečimurne in opravljive ter nesramne besede, svoja krivična dela ali djanja. Poglej ga, kup svojih grehov! zato delaj pokore.

Ne odlagaj pokore od dne do dne, od leta do leta; danes še začni. Bolezen spoznati, to je pol ozdravljenja; najslabši je tak bolnik, ki se bolnega ne čuti. Kdor pa ne vé, da greši, ta se tudi poboljšal ne bo. Jutre, jutre, to jih je že veliko pogubilo. Jutre imej na sumu, saj ne veš, ali boš jutre še živel. Ali jutre mar boš se spokoril? Kristjan! pokori je Bog obljubil odpuščanje, a jutranjega dne nikomur ni obljubil, zato ne odlagaj pokore.

Pripravi se na odgovor pred Bogom, zakaj ura beži in leta tekó, smert pa ima terdo pravico. Kaj pa si sebi pridobil do zdaj? smert ti bo povedala. Ti si postal bogat, ti imaš čast pred ljudmi, ti se za nekaj šteješ: ljubi moj, denar in svetno bogastvo pred Bogom nič ne velja, tam le pobožnost vrednost ima. Pusti vse, in na odgovor se pripravljaj. Kakor igra kratko je naše življenje, ne navezi se na-nj, sicer bo težek tebi odgovor.

Poravnaj, kar še nimaš poravnano na svojej duši. Kedar hočeš stopiti pred imenitnega gospoda, poravnaš svojo obleko, kedar pa moraš stopiti pred Boga, poravnaj svojo dušo. Sveti očak Jakob je umiraje zložil na postelji svoji nogi in je umrl. Ti kristjan pa zloži svojo dušo, da jo najde Bog na sodbi v pravem redu. Potem bo Bog tvojo dušo sprejel v nebeško veselje, in zravnal jo bo k svojim svetnikom, da bo večno vesela v svetih nebesih.

Sklep.

Keršanski pogrebci! slišali ste od življenja in smerti. Veliko ljudi vsakega dne umerje, smert vedno na nas preži, in prišla bo skrivej prav po tatinsko. — Slišali ste troje naukov za pobožno življenje, da naj se varujete hudega in delate dobro, da naj imate poterpljenje v težavah sami seboj in z drugimi, in da naj družega časa ne zgublajte. — Slišali ste tudi, da ni varno pokoro odlagati na jutre, da je treba to poravnati, kar je na duši še neporavnano.

Popotniki ste tukaj na zemlji. „Bodite trezni in budite, zakaj vaš sovražnik, hudič, hodi okolj kakor rujoveč lev in išče, koga bi požerl.“ Pobožnega kristjana pa ne bo vjel. Naj poterka smert po dne ali po noči, pobožni kristjan je zmiraj pripravljen na odgovor. In Bog mu poreče na sodbi: „Pridi ti zvesti hlapec, in pojdi noter v veselje svojega Gospoda“. Amen.

Pridlga pri prvi sv. meši.

(Duhovniki so vodniki svoje fare, njim pa je vodnica Marija. Gov. F. R.)

„Moja duša poveljuje Boga, in moj duh se veseli črez Boga, mojega Zveličarja; ker je pogledal nizkost svoje služabnice, in velike reči je storil meni on, ki je mogočen, in sveto je njegovo ime.“

(Luk. 1, 46—49.)

Vvod.

Pobožni pevec Asaf pravi v svetem pismu stare zaveze: „Bog je izvolil Davida svojega služabnika, in vzel ga je od ovčjih čred; od doječih čred ovec ga je poklical, da bi pasel Jakoba svojega hlapca in ljudstvo Izraelj svoj delež. In on je pasel je v nedolžnosti svojega serca, in s pametno roko je vodil je“. (Ps. 77, 70—72.) To se pravi: Bog je izvolil pastirja Davida, in ga je postavil na kraljevski sedež čez ljudstvo Izraelj, da naj ga vodi in vlada. Enako si zbira Bog še zdaj svoje služabnike iz bajte pastirjev, iz hiše kmetov, iz doma mestjanov in iz družbe bogatih. Potem ko so podučeni in v mešnike posvečeni, pa pošlje je ven med ljudstvo, da

so pastirji duš, in da oznanujejo sv. evangelje. Ne izročā jim krone, ne podaja jim žesla, temuč duhovsko moč jim poda, da so vodniki sebi izročeni vernikov. Sicer ne gre vsakemu duhovniku po sreči, čreda ga včasī ubogati noče, nekteri duhoven celo sam odpade in se pogubi: pa zvest duhoven je in ostane vodnik ali pastir svoje fari. In kot vodnika svoje fare vam hočem danes pridnega duhovnika pokazati. To bo prvi del danešnje pridige.

Kedar na morji postane velika nevihta in mornar je zgubil magnetno iglico ali kompas, ki mu kaže, kje je stran do polnoči: takrat je strah med ljudmi, ker si ne vejo pomagati, in ne znajo kam se obrniti. Vsi se pa razveselē, ako ugledajo severno zvezdo, ker po njej mornar spozna, kako mora ladjo sukati, da bo varno prišla na odmenjeni kraj. Keršanske duše! duhovnik na kakej fari pelje seboj veliko ljudi skoz zemeljsko živiljenje do srečne ali nesrečne večnosti. Blagor tudi njemu, ako ima vodnika pred očmi, na kterege se zanašati in gledati more, kakor mornar na zvezde. Tak vodnik naj bo duhovniku mati božja Marija! To bode drugi del mojega govora.

Mladi gospod, častiti novoposvečeni mešnik! Sicer ne obdaja te zvezdni pas kot Marijo, pa sveti se tebi na glavi svatovski venec, ki te opominja na prisego svetosti, ki si jo storil Bogu. Nisi namenjen kot Marija, da svetu Zveličarja v zibelj podaš, pa po svojih besedah ga boš dan za dnevom poklical v podobi belega kruha na oltar. Izvoljen si izmed tavžent drugih, da se vsega Bogu izročiš, zato zamoreš z Marijo reči: „Moja duša poveljuje Bogu, in moj duh se veseli čez Boga mojega Zveličarja; ker pogledal je nizkost svojega služabnika, in velike reči je storil z menoj on, ki je mogočen, in sveto je njegovo ime.“

Keršanske duše! Ne le samo novoposvečeni duhovnik, temuč mi vsi imamo danes dan dušnega veselja. Da to sveto veselje združimo s podukom, zato poslušajte verno nauk, kako je duhoven vodnik ljudem, in kako je njemu vodnica Marija. O sveti Duh! ki te je danes novomešnik prvič poklical, napolni naša serca, da bojo besede poduka dober sad obrodile. P. m.!

Razlaga.

I. del.

Duhovnik na faro postavljen se imenuje tudi dušni pastir, in to ima svoj lep pomen. Kakor pastir svojo čredo na dobro pašo vodi in jo varuje, da jo celo in zdravo na večer spet domu pripelje: tako vodi dobri duhovnik sebi izročeno čredo ali faro na pašo božjih naukov, jo varuje zapeljivosti in se trudi, da bi vse varno pripeljal na večer živiljenja do svetih nebes. Da to doseže, mora duhovnik

1. biti vodnik svoje fare po svojih naukih. Sveti apostelj Pavelj je opomnil svojega učenca Timoteja rekoč: „Zarotim

tebe pred Bogom in Jezusom Kristusom, ki bo sodil žive in mrtve, ko bo spet prišel: Oznanuj besedo sili ž njo, naj bo že priležno ali nepriležno; prepričaj, prosi, kaznuj z vsem poterpljenjem in z modrostjo.“ (II. Tim. 4, 1—2.) Ta ukaz je podan tudi vsakemu mešniku. Zato pridigujemo ali ljudstvo učimo keršanskih nauk, kakor nas sveta vera uči. Res je, da nima vsak duhovnik za pridiganje enakih zmožnosti. Enemu gre vse lepo glasno od rok in pada tako, da v serce sega: drugemu pa se jezik veže, kakor bi po kamnih hodil, pa to naj vas nikar ne moti. Čeravno se beseda včasih slabotno glasi, ostane vendar le božji nauk, in srečen, kdor ga posluša in v sercu ohranja!

2. Duhovnik je tudi vodnik rahle mladine, katero podučuje v cerkvi in v šoli. S prijaznostjo si pridobi serca mladih otrok, in položi v nje zlahtno seme nebeskih nauk. In kako radi ga pridni otroci poslušajo, kako radi ga ubogati skušajo, da bi postali božjemu Sinu podobni! Glejte, duhovnik je postal njih vodnik. O da ne bi ravno starši pogosto to podirali, kar šola s težavo pozida! Zato imamo tako mladino, ki po dnevi jezi starše in učitelje, po noči pa po vesih razsaja in vpije kakor sove ponočne. Keršanski starši! z lepim izgledom, s prijazno besedo, če je treba tudi s terdo šibo podpirajte šolski poduk, potem vam odrasejo otroci na veselje, duhovniku pa na lepo čast.

3. Zvest duhoven je vodnik svoje fari posebno v sv. spovedi. Kdor je našel vestnega spovednika, pa mu odkrito razložil pri svetej spovedi svoje grehe in zmote: ta bo duhovnika rad spoznal za vodnika svoje duše. Kakor sneg pred solncem, tako se taja nespokornost pred besedami zvedenega spovednika. Grešnik spozna svoje grehe, in žalost zavoljo njih mu prisili solze v oči. Poduk ga nagne, da z milostjo božjo prejšnje svoje življenje zaverže in novo začeti sklene. Potem pa duhovnik kakor od Boga postavljen sodnik v božjem imenu sodbo izreče: „Jaz te odvežem od tvojih grehov.“ O kakošno srečo in kako sladek mir vlijeje te besede v dušo tega, ki se zgrevano spove. Glejte kristjani! vodnik je duhoven grešniku, ker zgubljeno ovco najde in spet k Bogu pripelje.

4. Duhoven naj bo tudi vodnik svoje fare po svojem izgledu, ako je pobožen in svojemu stanu zvest služabnik božji. Zakaj duhoven je izmed ljudi vzeti in na više mesto postavljen, da je srednik med Bogom in med ljudmi pa tudi izgled svoje fari. Tako uči sveti Pavelj svojega Timoteja, kterega je za škofa postavil: „Po vsem bodi vernim izgled v besedi in v djanji, v ljubezni, veri in v čistosti.“ (I. Tim. 4, 12.) Rajni škof Martin Slomšek so pa rekli: „Srečen duhoven, kateri zunaj cerkve tako živi, kakor notri v cerkvi uči.“ Bil je čas, ko je svet duhovnika spoštoval, zavolje njegovega stanu, zdaj je to minulo, zato si mora duhovnik po lastni pridnosti in pobožnosti spoštovanje prisiliti. Naj le hu-

dobija zvestega duhovnika zasramuje: kaj že to dene, saj se božjemu Sinu tudi ni boljše godilo. Sveto pismo pa reče: „kdor stanoviten ostane do konca, ta bo krono sprejel.“

5. Duhoven je tudi vodnik svoje fare po svojej službi, ker on je po besedah sv. pisma služabnik božji in delivec njegovih svetih skrivnosti. Danes po sv. kerstu sprejeme otroka med družbo kristjanov, jutre v sv. zakonu poroči nevesto in ženina za celo življenje. Kmalo potem hiti k umirajočemu, da ga v sveti spovedi z Bogom spravi, in da mu s presv. Rešnjim telesom poda popotnico v večnost. Ko bolnika že vse zapušča, zvest duhovnik pri njem ostane in moli ž njim; ko duša že truplo zapušča, duhovnik še prav iz serca kliče: „Pridite svetniki božji, pridite angelji Gospodovi in sprejmite njegovo dušo pa nesite jo pred sedež božji.“ In ko je človek umrl, ko je dokončal tek svojega življenja in stopil pred sodbo božjo, potem ga pokropi duhoven z blagoslovljeno vodo in pravi: „Bog mu daj večni mir in pokoj, in večna luč naj mu sveti.“ Takega vodnika v zadnji uri še tisti ne zaverže, ki se v življenji za duhovnika še maral ni.

Glejte, keršanske duše! tako je duhovnik, če je zvest dušni pastir, vodnik svoje fare po svojih naukih v cerkvi in v šoli. Vodnik je duhovnik svoje fari pri sv. spovedi, po svojej svetej službi in po svojem življenji. Imejte v česti dobre dušne pastirje, da bojo svojo službo veselo ne pa zdihovaje opravljali. Veselimo se, da je spet eden mladeneč iz te fare prišel do duhovskega stanu, pa prosimo tudi Boga, da svojim služabnikom to milost da, da svojo službo zmiraj Bogu dopadljivo opravljajo. Mladi duhovnik, zdaj moj tovarš in brat pred Kristusom, ti si me poprosil, da danes keršansko besedo spregovorim tebi in vernim v poduk. Glej! nastopil si nov stan, in danes začneš svojo službo, v kateri si boš ali nebesa ali pekel zaslužil. Kot spomin na današnji dan ponudim tebi Marijo za vodnico tvojega duhovskega delovanja. In od tega, kako je Marija duhovniku vodnica, bo drugi del današnje pridige.

II. del.

Kdor po ptujih krajih hodi, ali kako neznano mesto ogleduje, jemlje si vodnike, kateri mu kažejo pravo pot in mu razlagajo znamenitosti po ptujem. Ako nas vodi zveden vodnik, postaja potovanje prav prijetno in varno, brez skerbi mu zaupamo. Kedar pa slepec slepca vodi, obadva v jamo padeta. Popotnik je tudi človek na svetu, in potuje v lepo deželo, v sveta nebesa. V tem, kar zadeva dušno zveličanje, je duhovnik človeku vodnik; duhovniku samemu pa bodi vodnica Mati božja Marija. To vam hočem še razložiti.

1. Le pogledjmo tje v Nacaret. V mirni hišici stanuje Marija in moli prav pobožno. Ko jej naznanja angelj iz nebes, da postane ona Mati božja, prestraši se in uprašuje vsa skerbna: „Kako je to

mogoče, ker moža ne poznam?“ Vsa vdana v božjo voljo pa reče božjemu poslancu: „Glej, jaz sem dekla Gospodova, meni se zgodi po tvoji besedi.“ — Predragi! Ves pekel se veseli, kedar se pregreši kak duhoven, in hudoželjno razglasuje hudobni svet, da je padel tudi ta in ta. Sveti Hieronim pravi: „Velika je čast duhovnikov, pa velik je tudi njih padeč, kedar v greh zablodijo. Veselimo se, da kdo doseže to čast, pa bojmo se tudi, da ne pade. Veselje nad visoko častjo ni tako veliko, kakor žalost nad zgubo take časti.“ Častiti duhoven! kedar vstaja skušnjava in življenje burno postaja, glej na Marijo svojo vodnico; uči se od nje pobožnosti, čistosti in ponižnosti. Tako prideš varno do vesele večnosti.

2. Pojdimo za Marijo. Iz tihega doma hiti v gore in pride v hišo Caharijevo, da obišče svojo teto Elizabeto, ktera jej pride vsa zavzeta naproti in kliče: „Od kod mi pride ta sreča, da me obišče Mati Gospodova?“ Kaj je gnalo Marijo na pot? Hotla je prinesiti veselje v hišo svoje sorodnice, in hotla je naznaniti Zveličarja, ktereга je Marija v obiskovanji Elizabete nosila. V tem je Marija zopet vodnica duhovskemu stanu. Tudi duhovnik gre tje v gore ali hribe, znabiti ponoči, znabiti med burjo in snegom, po hudem potu. Kaj ga žene tje? Nek bolnik zdihuje po zadnji popotnici, in duhovnik mu prinese presveto rešnje Telo našega Zveličarja, da tudi bolnik izdihne: Od kod mi pride ta sreča, da me obišče moj Gospod? To prihaja od ljubezni Zveličarjeve, kateri se je nam zapustil v podobi belega kruha; to prihaja pa tudi od zvestobe duhovnikove, kateri ni se bal nalezljive bolezni in hudega pota. Duhovnik, poglej na Marijo in opravljaj z veseljem svoj posel, čeravno bi hudobneži se tebi smejali!

3. Poglejmo v Betlehem. Pokorna cesarski postavi gre Marija z Jožefom v Davidovo mesto, čeravno teško potuje. Tam porodi Zveličarja v revnem hlevu, in mora kmalo bežati pred Herodom v daljni Egipt. — Predragi kristjani! zgodovina vseh časov nam kaže, da so imeli duhovniki tudi v tem Marijo za vodnico. Keršansk duhoven je zvest svojemu cesarju in uči še druge, da naj so zvesti svojemu posvetnemu poglavarju. On se ravna po nauku božjega Sina: „Dajte Bogu, kar Bogu gre, in dajte cesarju, kar cesarju gre.“ Zgodovina pa tudi kaže, da zvesti duhovniki zapustijo rajše svoj dom, kakor da bi nezvesti postali svoji veri ali svojemu stanu. Prečastiti novomašnik! ne zabi tega izgleda Marijinega, in ostani zvest svoji veri in svojemu stanu. Kedar pa srečajo tebe sitnosti in težave v tvojem stanu, spominjaj se besed našega Zveličarja: „Učenec ni nad svojega učenika; ako so mene pregnjali, pregnjali bojo tudi vas!“

4. Podajmo se v Kano Galilejsko. Pri ženitnini stopi Marija pred svojega Sina in ga prosi za svate rekoč: „Sin, vina nimajo!“ Ko jej odgovori, da njegova ura še ni prišla, ne jenja in ne obupa, temuč reče hlapcem: „Kar vam poreče, to storite!“

— Predragi! vsak duhovnik ima to sveto dolžnost, da donaša pred Boga vse potrebe ljudstva, da moli za sebe in za vse druge, kateri so se njemu priporočili. Kedar pa vidi se, kakor da Bog pomagati noče, takrat duhoven še ne sme omagati, temuč mora le bolj pri-serčno moliti in vernike opominjati: „Kar vam poreče, to storite; spolnajte zapovedi božje, ako hočete od Boga pomoči zadobiti“. Mladi duhoven! moli in delaj, pa uči tudi druge moliti in delati.

5. Vzdignimo svoje oči na Kalvarijo. „Dva oltarja gledam tam, piše sv. Avguštín, prvi je les križa, drugi je pa serce Device; na obeh je bilo darovano Jagnje, ktero odjemlje grehe sveta.“ Kot jutranjo daritev je prinesla Marija svojega Jezusa, ko ga je darovala v tempeljno štirideset dni po porodu. In kot večerno daritev ga je podala Bogu Očetu, ko je stala pod križem, na katerem je visel njen sin. — Preljubi! ravno to daritev bo ponavljal novo posvečeni mešnik, kedar bo bral sveto mešo. Beremo pa sveto mešo s terdno vero, da imamo zveličanje samo zavoljo te daritve Jezusove; opravljamo to daritev s terdnim zaupanjem, ktero ne jenja, kedar se dan spreminja v noč in vse pred križem beži; darujemo Bogu pa tudi z gorečo ljubeznijo, ktera se spominja ponižno in hvaležno našega odrešenja.

„Sin, poglej svojo mati“, tako kliče Jezus s križa svojemu najljubšemu učencu. Tako pa kliče tudi vsakemu duhovniku, da naj bi spoznaval v Mariji svojo mati in vodnico. Jezus je pa rekel nebeški kraljici tudi: „Mati, glej svojega sina.“ In zares je postala Marija mati vsem ljudem, vzlasti pa duhovnikom. Duhovnikom je Marija mati in vodnica, kakor so oni keršanskim vernim očetje in vodniki.

Sklep.

Prečastiti novomašnik, zdaj moj prijatelj in brat pred Kristusom! zdaj hočeš opraviti najsvetejšo daritev. Dosegel si, kar si želel in iskal, zatorej stopi pred oltar in daruj Bogu presveto rešnje Telo božjega Sina. Zahvali se Bogu za vse sprejete dobrote vzlasti za to milost, da te je poklical v duhovski stan. Prosi Boga, da ti ohrani veselje in sveto ljubezen do duhovskega stanu in opravila, kakoršno danes občutiš. Spominjaj se v svojih molitvah živih staršev, sorodnikov, prijateljev in znancev; spominjaj se pa tudi rajnih, kateri so tebe poznali, pa tvoje danešnje sreče in časti niso učakali. Na zadnje spomni se tudi mene, da bi svoj posel opravljal Bogu v čast.

Keršanske duše, vi svatje in sosedi novomešnika! zbirajte danes v svojem sercu prelepe molitve in je pošiljajte z novomešnikom pred božji sedež, da bi ta mladi gospod opravljal svojo sveto službo Bogu dopadljivo ves čas svojega življenja. Hvalite pa tudi Boga, kateri je postavil slabe ljudi za delivce svojih svetih skrivnosti. Z Marijo kličimo danes: „Moja duša naj poveljuje Gospoda,

in vse, kar je v meni, naj hvali njegovo ime. Velike reči je storil z menoj on, ki je mogočen, in sveto je njegovo ime.“ Njemu bodi čast in hvala vekomaj! Amen.

Nagovor družnikom Jezusovega serca.

(Začetek, pomen in korist te pobožnosti. Gov. F. R.)

„Pridite k meni vsi, ki ste revni in obloženi, jaz vas bom poživil.“

Besede Jezusove.

V v o d.

Šestnajsti dan junija leta 1875 bode ostal znameniten v cerkveni zgodovini za zmiraj. Dve do takrat neuslišane reči ste se zgodile. Rajni sv. oče Pij IX. so praznovali god, kakoršnega pred njimi ni čakal noben papež. Opravljali so 30letnico svoje najvišje pastirske časti in oblasti. Toliko let pred njimi noben ni papeževal, zato se je zbiralo tudi mnogo vernih v večnem mestu Rimu, da čestitajo sv. očetu.

Ravno tistega dne, 16. junija 1875, je praznovala sveta cerkev tudi 200letni god, odkar se je začela pobožnost do Jezusovega serca. Te priložnosti so se poslužili rajni papež, da posvetijo vse keršanstvo Jezusovemu sercu. Po vseh katoliških cerkvah se je opravljala izročilna molitev, s katero se je verno ljudstvo slovesno posvetilo sercu svojega Zveličarja. Sami veste, kako lepo so opravljali po nekterih cerkvah to pobožnost duhovščina in ljudstvo!

Danes zopet obhajamo letni god Jezusovega serca, in vi ste se zbrali v cerkvi, da opravite kot družniki bratovščine Jezusovega serca ta dan s posebno pobožnostjo. Prav je tako. Ravno zdajni čas, ko ni pravega miru ne v sercih in ne med ljudstvi; ravno zdajni čas, ko pri mnogih kristjanih peša vera in pobožnost; ravno zdajni čas je prav potreba, da se izročamo vsemogočnemu sercu našega Jezusa. On sam nas vabi, ko nam pravi: „Pridite k meni vsi, ki ste revni in obloženi, jaz vas bom poživil.“

Da poživim vaše veselje do te pobožnosti, in da tudi jaz sam skažem svojo čast do tega presvetega serca, zato vam v poduk razložim:

1. Kako se je začela ta pobožnost?
2. Koga častimo s to pobožnostjo?
3. Kaj nam koristi ta pobožnost? P. m.!

Razlaga.

I. Pri vsaki imenitni in nam novi stvari uprašujemo, od kod pa je? Tako uprašujemo tudi, od kod pa je pobožnost do Jezusovega serca, kako pa se je začela?

Sveto pismo v nekterih stavkih omenja serce Jezusovo. Pri zadnji večerji je slonel sveti apostelj Janez na Jezusovih persih; takrat je bila duša Jezusova žalostna do smerti. Ko je umerl za nas na križu, prebodli so njegovo serce s sulico, in tekla je voda in kri iz svete strani. Jezus sam je rekel: „Učite se od mene, ker jaz sem pohleven in iz serca ponižen.“ Take in enake stavke in besede sv. pisma sperva niso posebno premišljevali, ker so imeli prvi cerkveni učeniki zadosti dela s tem, da razlagajo in dokazujejo ter tudi branijo največe resnice naše vere zoper krivo-verce. Še le v srednjem veku so opazovali in premišljevali prej omenjene besede sv. pisma bolj na drobno učeni možje, katerim mistikarji pravimo, ker so razlagali skrivnostne nauke naše vere.

Sveti Bernard, sv. Bonaventura, sv. Salezi, sv. Gregor, sv. Katarina Sienska, sv. Mehtilda so posebno častili in razširjali pobožnost do Jezusovega serca. Življenje svetnikov pove, da se je pokazal Jezus pobožni nuni Margareti Mariji Alakok v samostanu Paraj le Monial na Francoskem. Godilo se je to pred 200 leti, dne 16. junija leta 1675. Tej devici je pokazal svoje sveto serce, kako gori ljubezni do ljudi, obdano s ternjevim vencem in s križem kronano. Ta podoba Jezusovega serca je ostala izgled za vse poznejše slike tega sv. serca. Od takrat je postala pobožnost do Jezusovega serca še bolj znana. Tudi so se ustanovile posebne družbe in bratovščine, ktere so imele ta namen, da serce Jezusovo častijo in to počesčenje razširjajo. Pred 100 leti, bilo je 26. januarja 1775, so poterdili to pobožnost takratni papež Pij VI. Leta 1875 dne 16. junija so pa posvetili in izročili papež Pij IX. ves keršanski svet slovesno božjemu sercu.

II. Tako veste začetek in vpeljevanje pobožnosti do Jezusovega svetega serca; zdaj pa še poglejmo namen te pobožnosti, da vemo, koga s to pobožnostjo častimo?

Nek učen Italijan, Salvatori M. Filippo, piše o tej pobožnosti blizo to le: „Podlaga naši veri je pobožnost do Jezusa Kristusa; on je srednik med Bogom in ljudmi. Da se pa ta pobožnost prav oživi in uterdi v duši mesenega človeka, temu ni bolj pripravnega pripomočka, kakor je ta, da se postavi človeku na ogled serce Jezusa Kristusa, kako gori v odprtih persih njegovih. Kedar se omenja serce, tedaj se vžiga ljubezen, zakaj človek misli na ljubezen, kedar serce zagleda.“ Cerkev hoče serca vernih novo ogreti; ker se je že močno ohladila v njih ljubezen do Jezusa, zato podaja vernim serce Jezusovo v posebnem prazniku in v lepih podobah. Dokler častimo v podobah serce Jezusovo, gre počesčenje na Jezusa samega. Tako oživlja v nas ta pobožnost ljubezen do Jezusa.

Mnih oratorijanskega reda, Anglež Dalgairns, piše v svojih bukvah: Serce Jezusovo: „Tako je toraj predmet te pobožnosti telesno serce Jezusovo, ktero v njegovih persih gori ljubezni do človeškega rodu, in ktero je bilo za nas prebodeno na križu“.

Resnica je sicer, da naša pobožnost in naše počesčenje meri na ljubezen Jezusovo do nas, pa ne pozabimo, da serce Jezusovo ni samo nekako znamenje, to serce je nekaj telesnega. Kar mi častimo, to ni samo nekaka podoba ali nek spomin, temuč je zares Jezusovo lastno in telesno serce; tisto serce Jezusovo, ki je z njim v nebesih.

Rajni nadškof mesta Freiburg, Nemeč Herman pl. Vikari, uči kratko pred svojo smertjo v svojem pastirskem listu: „Vsa človeška natora Kristusova je nerazdeljivo zedinjena z osobo božjega Sina, zato moramo jo moliti, zatoraj moramo moliti tudi njegovo serce, ki je del njegove človeške nature.“ Serca Jezusovega ne molimo ločenega od božje nature Kristusove, temuč molimo ga, ker je serce druge osebe v presv. Trojici. Mi ne poljubimo roke očetove, ker je roka, temuč le zategavoljo, ker je roka očetova. Tako tudi ne častimo in molimo serca Jezusovega, ker je neko serce, temuč le zatoraj, ker je serce našega Boga in Zveličarja.

III. Na svetu je že taka navada, da človek pri vsakem opravilu poprašuje, kakošen dobiček mu bode prineslo. Uprašajmo se tudi, kaj nam koristi pobožnost do Jezusovega serca?

Posvetnega ali denarnega dobička ne smemo pričakovati od tega duhovskega opravila, vendar smemo upati duhovni dobiček za naše duše. Naše serce se ogreje ljubezni do Jezusa, dokler časti serce Jezusovo. On je iz ljubezni do nas človek postal, on je ves čas svojega življenja ubožno živel in učil in dobrote delil. Iz ljubezni do nas je prestal bolečo smert na križu, da bi nas odrešil večnega pogubljenja. Iz ljubezni do nas je zapustil nam tudi svete zakramente, da se po njih posvečujemo in zveličamo. Glejte, vse to zbuja v nas ljubezen do Jezusa; kdor pa ima pravo ljubezen, do svojega Zveličarja, tak bo gotovo tudi zveličan.

Verno počesčenje Jezusovega serca pa deli nam tudi mnogotere posebne milosti. Gospod je obljubil zveličani Margareti Alakok: „Dal bom svojim častilcem obilno vseh darov, katerih v svojem stanu potrebujejo. Dal bom mir njih družinam, tolažil je bom v njih težavah, in jim bom varno zavetje v življenji in smerti. Vse njih dela bom blagoslovil z obilnim blagoslovom. Grešniki bojo našli v mojem sercu usmiljenje, mlačni bojo postali goreči pa popolnoma. Še celo hiše hočem blagosloviti, kjer se časti kaka podoba mojega serca.“ Želja po tolikih milosti naj nas priganja, da serce Jezusovo radi častimo.

Po vseh krajih se vzdigajo sovražniki sv. cerkve in prave vere, in hočejo podreti dušno srečo vernikov, vzlasti učeče se mladine. Kakor se je obračalo nekdanje izvoljeno ljudstvo do pravega Boga: tako se obračamo zdaj mi vsi do serca Jezusovega. Temu svetemu sercu našega Zveličarja so posvetili rajni papež ves keršanski svet. To sveto serce, ki je terpelo za nas odrešenje, naj nam daje tudi trdno vero, sveto življenje, pobožno umiranje, veselo vstajenje in

nebeško veselje na vse večne čase. Da pa dosežemo vso to srečo, molimo in častimo radi presveto serce Jezusovo.

Sklep.

Vi ste družniki bratovščine presvetega serca Jezusovega, zatoraj morate to presveto serce še prav posebno častiti, in vsakdanje kratke molitvice vestno opravljati. Da vaše veselje oživim, razlagal sem vam danes začetek, namen in korist te pobožnosti. Zdaj pa želim vam le še samo to, da ne bi bili samo v bukvah bratovščinah, temuč tudi v sercu Jezusovem zapisani. Amen.

Nagovor za prvo sv. obhajilo.

(Kratek nauk o^e zakramentu presv. rešnjega Telesa. Gov. F. Tr.)

„Kdor jé moje meso, in pije moje kri, ostane v meni in jaz v njem.“ (Jan. 6, 57.)

(Konec.)

4. Vendar, ljubi otroci! kakošno pa mora biti serce, v katerem Jezus prebivati hoče? Serce mora biti čisto. Tisti pa Jezusa po nevrednem sprejeme, kdor svoje vesti ni vsega greha očistil. Vi ste očistili svojo vest v zakramentu sv. pokore, ki ste ga včeraj sprejeli. Odpovedali ste se vsakemu grehu in sklenili ste, Jezusa ljubiti in njemu vselej ubogati. S pobožnimi molitvami ste svoje serce še tudi olepšali, tako da bo ljubi Jezus rad prebival pri vas. O da bi ta Jezus ostal zmiraj pri vas, dokler ne pridete v tisto sveto deželo, kjer se daje Jezus svojim izvoljenim gledati ne več v podobi kruha, temuč obličje v obličje. O srečni otroci! ako vredno sprejemate presveto rešnje Telo, zakaj poslušajte:

5. Ktere milosti deli ljubi Jezus v zakramentu presv. rešnjega Telesa? Ljubi otroci! pri sv. obhajilu se podeli vam Jezus sam, da vaše neumerjoče duše zveliča. On vam odpre vrata nebeškega veselja, zakaj tam je nebeško veselje, kjer Jezus prebiva. On vam daje zavžiti svoje sveto Telo, da se z vami čisto združi, da kraljuje v vašem sercu, da vodi vaše misli, besede in djanja. On hoče v vas živeti, da bote tudi vi živeli v njem, kakor on sam pravi: „Kdor jé moje telo in pije moje kri, ostane v meni in jaz v njem.“ „Kdor jé ta kruh bo živel vekomaj!“

Sklep.

Preljubi otroci! spoznavam, kako težko pričakujete tisti srečni trenutek, ko bo zavžila vaša duša Jezusa. Zatoraj vam hočem spolniti vaše želje. V podobi belega kruha bom podal vam Jezusa,

vašega prijatelja, ki vas toliko ljubi, da želi v vaših srcih prebivati. Glejte, glejte, ljubi otročiči! zdaj vam Jezus naproti gre; hitite tudi vi, da ga kmalo objamete, ker vas je povabil danes na nebeško ženitnino. — Oh, obudite še enkrat živo vero v Jezusa, terdno zupanje v njegovo milost, in gorečo ljubezen do njega, ki tudi vas ljubiti želi. Oh, obžalujte še enkrat vse svoje grehe, s katerimi ste njega kdaj razžalili in obljubite njemu, da se to nikdar več zgodilo ne bo! Oh, ponižajte se pred Jezusom in spoznajte svojo nevrednost sprejeti tistega, kateremu kerubim in serafim vekomaj hvalo pojó. — Zdaj pa prosim tebe, ljubi Jezus! s ponižnim srcem, pridi zdaj in razveseli te nedolžne duše, ker sam praviš: „Najte otročičem k meni priti, ker njih je nebeško kraljestvo.“ Amen.

Nagovor po sv. obhajilu šolarjev.

(Gov. F. Tr.)

Ljubi otroci! kako srečni ste zdaj, da imate v vašem srcu Jezusa, pred katerim angelji trepečejo in svoje obličje zakrivajo. Hvalite in poveličujte toraj Gospoda, zakaj velike reči je storil danes z vami! Čudovito je vas obiskal, da je zdaj vaše serce sedež Jezusov. Vaše serce je zdaj tisti oltar, na katerem gori Jezusova ljubezen do vas. V vašem srcu kraljuje zdaj tisti, koji je luč vašega življenja, mir vaše duše, vaša tolažba in zveličanje. Povzdignite toraj svoj glas in z veselim srcem recite: „Jaz te hočem poveličevati, moj Bog in kralj; hvaliti hočem vekomaj tvoje sveto ime. Vsakega dne te hočem slaviti in častiti; naj mu prepevam čast in hvalo vekomaj.“

Dragi otroci! Storite danes ljubemu Jezusu tudi eno obljubo in recite: „O Jezus tebe hočem ljubiti zdaj in vekomaj. Tebi hočem živeti, tebi hočem umreti, tvoj hočem biti vekomaj. O Jezus, vzemi, kar je mojega in daj mi, kar je tvojega.“ Tako darujte in izročite ljubemu Jezusu vašo dušo in vaše truplo; zaobljubite njemu vse vaše misli, besede in djanja; ne žalite ga nikdar več, da bo ostal in prebival pri vas vekomaj. Ljubi otroci! Danes prosite Jezusa lepo, da bi vam dal vse potrebne milosti, da zamorete stanovitni ostati v ljubezni Jezusovi. Vi ste sprejeli danes Jezusa kot zastavo večnega življenja. Vendar vse te milosti, vse to veselo upanje večnega življenja znate zopet zgubiti, ako postanete Jezusu nezvesti in ga z velikim grehom preženete iz svojega serca. Oh prosite ga lepo potrebne pomoči, dobro delati in se hudega varovati, saj brez njega nič ne morete dobrega storiti. Prosite ga, in on bo vas uslišal, ker ima vse bogastvo nebes in zemlje. O Jezus! ne pripusti, da bi kateri izmed tebe, ktere si danes tako obilno obogatil

s svojimi nebeškimi darovi, tvojo milost zapravlil in vekomaj za-
veržen bil!

Dragi otroci! vas bo zadelo še veliko hudega in pogosto bote
prišli v skušnjave, da bi lahko se pregrešili. Zato vam podam danes
tri prijatelje, kateri naj bi bili vaši zvesti tovarši po nevarnem potu
do nebes. Vaš prvi prijatelj naj bo ljubi Jezus sam. K njemu
pribežite, kedar se znajdete v nevarnostih ali skušnjavah. On vam
bo gotovo pomagal, ker pomagati zamore in pomagati hoče. Njega
molite, ljubite in hvalite vsak dan, zlasti takrat, kedar bote spre-
jemali presv. rešnje Telo.

(Konec prihodnjič.)

Duhovniške zadeve.

Kerška škofija. Čč. gg. Puher Vikt., župnik v Ljubeličah
in Reichman Sim., župnik v Selah, sta povišana za knezošk.
duhovna svetovalca. — Za dekana sta bila postavljena čč. gg.
Bergman Val. za Plibersko in Tobeitz Jan. za št. Andraško
dekanijo. — Č. g. Rainer Jos. je dobil faro št. Mihel v lavant.
dolini in č. g. Joas Jan. kuracijo Svinec. — Za provizorje grejo
čč. gg. Guggenberger Fr. v št. Marjeto pri Reichenavu, Knaflič
Jak. na Pečnico, Wedenig Mat. v Visoko Bistrico in Rakeb
Jož. na Vrate. — Čč. gg. kaplani so prestavljeni: Bezijak Pet.
v Čanjče, Formas Fr. v Motnico, Einspieler Greg. v št. Jakob
pri Rožece, Kühne Jož. v Šmartno pri Belace.

Ljubljanska škofija. Č. g. dr. Jeglič Ant. pride za podvodja
v duh. semenišče; — č. g. Šoklič Blaž je dobil faro Škofjo loko,
č. g. Poč Mart. faro Loški potok, č. g. baron Cirhaimb faro Ko-
roško belo in č. g. Sajovic J. faro Slavino. — Č. g. Žlogar
A. pride za kaplana k sv. Jakobu v Ljubljani, č. g. Golob Jan. v
Mokronog in Lotrič Leop. v Dobropolje. — Umerl je č. g. župn.
Černe Ant. v Hotederšici. R. I. P.!

Lavantinska škofija. Č. g. Trstenjak Jak. je postal pro-
vizor v Ptuji; č. g. Janžekovič Lov. pa v Žetalih. Prestavljeni
so čč. gg. kaplani: Vodušek And. v Središče, Mlakar Jan. v
Konjice, Rostohar Jož. k sv. Križu poleg Slat., Slekovec Mat.
v Cirkovce, Mohorko Štef. v Dramlje, Pajmon Ant. v Loko,
Kočevar Jož. v Griže, Armiš Fr. v Selnice, Stanjko Jan. v
Žetale, Fekonja Andr. v Šoštanj, Inkret Ant. v Selnico pri Marib.
in Arnuš Fr. v Galicijo. Č. g. Ozmec Jan., župnik v Žetalih,
gre v stalni, č. g. Voh Jern. v začasni pokoj. — Umerli so čč.
gg. Gerlič Luk., Živortnik Jak., Jakobina Jan. in Kraner
Andr. R. I. P.!